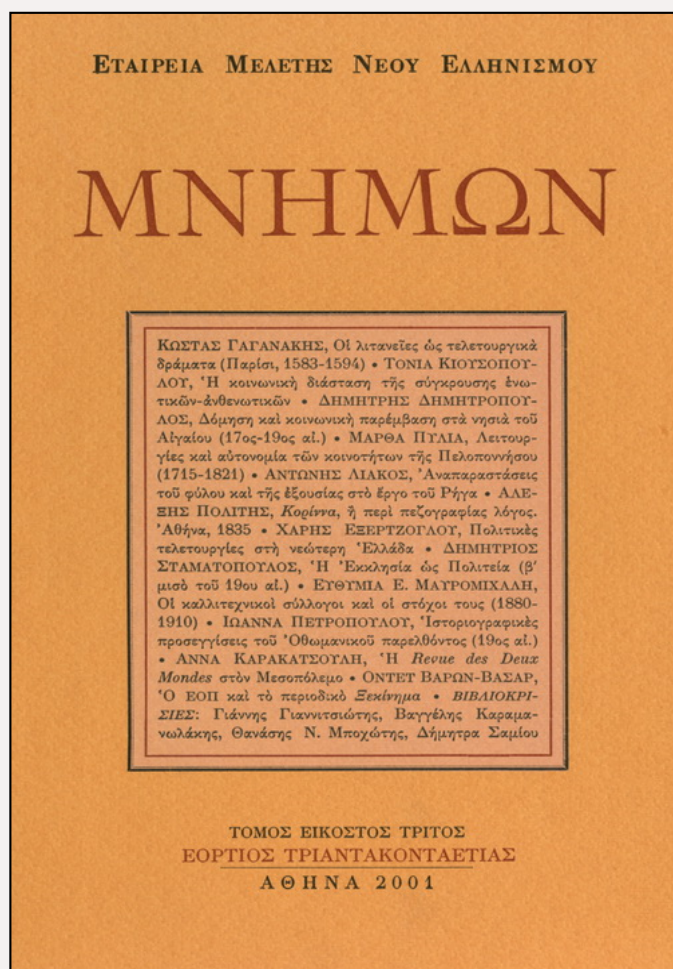

Μνήμων

Τομ. 23, 2001

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ (1715-1821)

ΠΥΛΙΑ ΜΑΡΘΑ

<https://doi.org/10.12681/mnimon.706>

Copyright © 2001

To cite this article:

ΠΥΛΙΑ, Μ. (2001). ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ (1715-1821). *Μνήμων*, 23, 67-98. doi:<https://doi.org/10.12681/mnimon.706>

ΜΑΡΘΑ ΠΥΛΙΑ

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ (1715-1821)

Στὴ νεοελληνικὴ ιστορικὴ μνήμη ὁ μύθος τῆς αὐτονομίας περιβάλλει μὲ ιδιαίτε-
ρη ἐμφαση τὶς χριστιανικὲς κοινότητες τοῦ Μοριᾶ. Ὁ μύθος αὐτός, στηριγ-
μένος, κυρίως, σὲ μετεπαναστατικὰ τεκμήρια ἔχει συμβάλει στὴν ἐξιδανίκευ-
ση τῶν ρόλων ποὺ εἶχαν διαδραματίσει τὴν ἐποχὴ τῆς τουρκοκρατίας οἱ ἑλ-
ληνες προεστοί¹ καὶ τὰ χριστιανικὰ ἄτακτα ἔνοπλα σώματα.² Τὰ Ἀπομνημο-
νεύματα τοῦ Ἀγώνα, γραμμένα ἀπὸ προεστοὺς ἢ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς τῶν
στρατιωτικῶν ἐξυμνοῦν, σὲ γενικὲς γραμμές, τὴ στάση τῶν προυχόντων καὶ
τῶν κλεφτῶν, αὐτῶν δηλαδὴ ποὺ, κατὰ κύριο λόγο, συγκρότησαν μετεπανα-
στατικὰ τὴν ἡγετικὴ ὁμάδα τοῦ νεοελληνικοῦ ἔθνους. Λαμβάνοντας ὑπόψη τὰ
παραπάνω τεκμήρια, ἀλλὰ καὶ τὶς πληροφορίες ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὸ προ-
σωπικὸ ἀρχεῖο τοῦ Ρήγα Παλαμῆδη,³ τῆς οἰκογένειας Δεληγιάννη⁴ καὶ τὸ δη-

Εὐχαριστῶ θερμὰ τὸν κ. Κωνσταντῖνο Πιτσάκη καὶ τὴν κ. Εὐτυχία Λιάτα γιὰ τὴν
ἀνάγνωση τοῦ κειμένου καὶ τὶς παρατηρήσεις τους. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι τυχὸν λάθη καὶ
παραλείψεις βαρύνουν μόνον ἐμένα.

1. Ἕνα παράδειγμα: «[...] ἡ δὲ δικαιοδοσία, ἡ ἐπιτροπὴ καὶ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν ἦτο μεγάλη
τις καὶ ἰδίως ἄνευ τῆς ἀδείας καὶ γνώμης των οὐδεμία διανομὴ ἢ εἰσπραξίς φόρου ἢ φόρων
ἐσυγχωρεῖτο νὰ γίνῃ εἰς τὸν ραγιάν [...] Εἰς αὐτοὺς ἐκλεγομένους ἐλευθέρως ἀπὸ τὸν ρα-
γιάν, ἄνευ ἐπεμβάσεως τῶν Τούρκων, ἀνετίθετο ὁ κανονισμὸς καὶ ἡ διανομὴ τῶν φόρων,
μετρίων τὸ κατ' ἀρχάς». Μιχαὴλ Οἰκονόμου, *Ἱστορικὰ τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας ἢ ὁ
ἱερός τῶν Ἑλλήνων Ἀγών*, [1873], (ἐπιμ. Ι. Γιανναροπούλου, Τ. Γριτσόπουλου), Ἀθήνα
1976, σ. 22.

2. Βλ. παρακάτω, σημ. 134.

3. Συνοπτικὰ περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ρήγα Παλαμῆδη, Μάρθα Πύλια, «Ἡ γαιο-
κτησία στὴν περιοχὴ τῆς Τριπολιτσᾶς κατὰ τὴν τουρκοκρατίαν», *Τὰ Ἱστορικά* 17/33
(2000) 229. Τὸ ἀρχεῖο βρίσκεται στὰ Γενικὰ Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους, Συλλογὴ Γιάννη Βλα-
χογιάννη, ὑποσειρὰ Ρήγα Παλαμῆδη, φάκελλοι Γ1α, Γ1β, Γ2.

4. Τὸ ἀρχεῖο βρίσκεται στὴν Ἑταιρεία τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ. Εὐτυχία Λιάτα, *Ἀρχεῖα
Οἰκογένειας Δεληγιάννη, Γενικὸ Εὐρετήριο*, Ἀθήνα 1992. Ἀπὸ τὸ ἀρχεῖο αὐτὸ ἔχουν ἤδη
δημοσιευθεῖ 27 προεπαναστατικὰ ἐγγράφα, Ἑταιρεία τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ, *Ἀρχεῖον Κα-*

μοσιευμένο ἀρχεῖο τοῦ προεστοῦ καὶ κατόπιν στρατηγοῦ Ἀνδρέα Λόντου,⁵ καθὼς καὶ σχετικὲς περιγραφὲς τῶν περιγηγῶν καὶ ἀναφορὲς τῶν γαλλικῶν προξενικῶν ἀρχῶν, θὰ ἐπιχειρήσω νὰ προσεγγίσω τὸ χῶρο τῶν λειτουργιῶν καὶ τὰ ὅρια τῆς αὐτονομίας τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων τοῦ Μοριᾶ.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ κοινοτικὴ διοίκηση δὲν ἀποτελοῦσε ἰδιαιτερότητα τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν καὶ ὅτι τὸ ὀθωμανικὸ κράτος ἀκολουθώντας τὴν παράδοση τῶν πρώτων ἰσλαμικῶν κρατῶν εἶχε παραχωρήσει στοὺς «λαοὺς τῶν ἱερῶν βιβλίων», δηλαδὴ τοὺς χριστιανοὺς καὶ τοὺς ἐβραίους, δικαίωματα τοπικῆς αὐτοδιοίκησης ἀλλὰ καὶ δικαστικῆς δικαιοδοσίας σὲ εὐρεῖς τομεῖς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου.⁶ Ἀπὸ τοὺς ὀθωμανοὺς γινόταν κατ' ἀρχὴν δεκτὸ ὅτι οἱ χριστιανοὶ [καὶ οἱ ἐβραῖοι]μποροῦσαν νὰ ἀπευθύνονται στὸν ἀρχιερέα τοὺς γιὰ ὅσες «ἀστικὲς» ὑποθέσεις συνδέονταν μὲ τὴ θρησκεία τοὺς: θέματα δηλαδὴ σχετικὰ μὲ τὸ γάμο καὶ τὴν κληρονομικὴ διαδοχὴ.⁷ Σταδιακὰ διαπιστώνουμε ὅτι ἡ δικαιοδοσία αὐτὴ ἐπεκτείνεται καὶ σὲ ἄλλους κλάδους τοῦ ἀστικοῦ δικαίου «ὅσους οἱ διαφορὲς ἀπὸ τὶς σχέσεις τῶν μελῶν τῆς [κοινοτήτας] ἔφερναν στὴν ἐπιφάνεια».⁸ Ἡ ἔκταση τοῦ ἰσχύοντος ὀθωμανικοῦ ἀστικοῦ δικαίου ποὺ περιλάμβανε τὴν οἰκογενειακὴ κατὰστασι τῶν ὑπηκόων, τὴ διανομὴ τῶν περιουσιῶν, τὶς ἐμπορικὲς καὶ χρηματικὲς συναλλαγές καὶ τὶς ἀγροτικὲς σχέσεις,⁹ προσδιόριζε, ἐνδεχομένως κατ' ἀναλογία, τὸ χῶρο τῆς χριστιανικῆς ἀστικῆς δικαιοδοτικῆς ἀρμοδιότητος. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ προνόμια διευκόλυναν τὴν κατάκτηση καὶ κατόπιν τὴ διοίκηση τῶν ἐκτεταμένων καὶ πολυπολιτισμικῶν περιοχῶν.

Ἀπὸ τὸ δεύτερο μισὸ τοῦ 17ου αἰώνα, καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸ κράτος ἄρχισε νὰ ἐμπλέκεται σὲ ἀνεπιτυχεῖς πολέμους, ἀρχικὰ ἐναντίον τῆς Αὐστρίας καὶ ἀργότερα ἐναντίον τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Περσίας,¹⁰ πα-

νέλλου Δεληγιάννη. *Τὰ ἔγγραφα 1779-1827*, Ἀθήνα 1993, σ. 17-43 καὶ ἔχουν παρουσιασθεῖ περιληπτικὰ τέσσερις μικροὶ κώδικες συλλογῆς φόρων καὶ δανείων, Κατερίνα Γαρδίκια, «Δανεισμός καὶ φορολογία στὰ χωριά τῆς Καρύταινας, 1817-1821», *Δελτίο τοῦ Κέντρου Ἑρευνῆς τῆς Ἱστορίας τοῦ Νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ* 1 (1998) 67-80.

5. *Ἱστορικὸ Ἀρχεῖο τοῦ στρατηγοῦ Ἀνδρέα Λόντου (1789-1847)*, τ. 1 (1789-1823), Ἀθήνα 1914.

6. Κωνσταντῖνος Ἀμαντός, «Οἱ προνομιακοὶ ὅρισμοι τοῦ μουσουλμανισμοῦ ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν», *Ἑλληνικά* 9 (1936) 104-106, καὶ Robert Mantran, *L'expansion musulmane (VIIe-XIe siècles)*, Παρίσι 1969, σ. 262-268.

7. Δημήτρης Ἀποστολόπουλος, «Ἡ Πολιτικὴ καὶ τὸ Δίκαιο “μέσ’ ἀπὸ τὰ ἐρεπία”», *Νεοελληνικὴ Παιδεία καὶ Κοινωνία, Πρακτικὰ Διεθνoῦς Συνεδρίου Ἀφιερωμένον στὴ μνήμη τοῦ Κ. Θ. Δημαρᾶ*, Ἀθήνα 1995, σ. 32.

8. *Στὸ ἴδιο*, σ. 33.

9. Γιὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ ὀθωμανικοῦ ἀστικοῦ δικαίου, Mouradja d'Ohsson, *Tableau Général de l'Empire Othoman*, τ. 1, Παρίσι 1787, σ. v-vi, τ. 3 (1820) σ. 56-235.

10. Robert Mantran, *Histoire de la Turquie*, Παρίσι 1988, σ. 67-73. Γιὰ τὴ στα-

ρουσιάσθηκε μια νέα κατηγορία τοπικών αρχόντων. Πρόκειται για τους μουσουλμάνους πρόκριτους που έπιχειροῦσαν και συχνά κατόρθωναν να υποκαταστήσουν τις ὀθωμανικές ἀρχές μέσα στα ὅρια τῶν περιοχῶν τους. Ὁ κρατικὸς μηχανισμός, ἐπειδὴ δὲν ἐπαρκοῦσε γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει τὶς ἀνάγκες τῶν πολέμων σὲ χρῆμα, ἐφόδια καὶ ἀνθρώπινο δυναμικό, ἀλλὰ καὶ πολλές φορές τὴ διατήρηση τῆς τάξης στὸ ἐσωτερικό, ἀπευθύνθηκε στοὺς μουσουλμάνους τοπάρχες ποὺ λειτουργοῦσαν ἀσύδοτα καὶ παρέμεναν ἀνενόχλητοι γιὰ ὅσο διάστημα ἀνταποκρίνονταν στὶς ὑποχρεώσεις αὐτές.¹¹

Στὸν ὀθωμανικὸ χῶρο οἱ κοινοτικὲς λειτουργίες προσδιορίζονταν ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα γεωγραφικά, πληθυσμιακὰ καὶ οἰκονομικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν περιοχῶν καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο παρουσίαζαν πολυμορφία. Ἡ ἰδιαιτερότητα τῆς κοινοτικῆς διοίκησης στὴν Πελοπόννησο ὀφειλόταν στὴ γεωγραφικὴ τῆς θέση καὶ τὸ μεθοριακὸ χαρακτήρα της. Τὰ χαρακτηριστικὰ της αὐτά, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶχαν σὰν ἀποτέλεσμα καὶ τὴ διεκδίκηση τῶν ἐδαφῶν της ἀπὸ τὶς μεγάλες ναυτικὲς δυνάμεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Μεσογείου καὶ τὸ ἔντονο ρωσικὸ ἐνδιαφέρον. Ἡ Πελοπόννησος, χερσόνησος ποὺ βρισκόταν σὲ διαρκὴ ἐπικοινωνία μὲ τὴ Δύση, εἶχε περιέλθει σὲ ἐνετικὴ κατοχὴ ἀπὸ τὸ 1685 ὡς τὸ 1715, εἶχε ἐμπλακεῖ στὸ ρωσο-τουρκικὸ πόλεμο μὲ τὴ γνωστὴ ἐξέγερση τῶν «Ὀρλωφικῶν» (1770), ἐνῶ προεπαναστατικὰ καὶ ἡ Γαλλία εἶχε ἐκδηλώσει ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ ἔδαφός της.¹²

Ἐχει ἤδη περιγραφεῖ μὲ ἐπάρκεια τὸ πυραμιδικὸ σύστημα κοινοτικῆς ἐκπροσώπησης ποὺ ἔσχυε στὸν ὀθωμανικὸ Μοριά.¹³ Τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐδῶ:

διακὴ ἀποδυνάμωση τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας στὸ ὀθωμανικὸ κράτος, βλ. Bistra Cvetcova, «Ἡ ἐξέλιξη τοῦ φεουδαλικοῦ καθεστώτος ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 15^{ου} ὡς τὰ μέσα τοῦ 17^{ου} αἰῶνα», (μετ.), *Ἡ Οἰκονομικὴ Δομὴ τῶν Βαλκανικῶν χωρῶν*, ἐπιμ. Σπύρος Ἀσδραχάς, Ἀθήνα 1979, σ. 87-112.

11. Yuzo Nagata, *Muhsin-zâde Mehmet Pasa ve Âyânlık Muessesesi*, Τόκιο 1976, σ. 53-55, 80-87, σ. 92-93· Yücel Özkaya, «XVIII yüzyılın ilk yarısında yerli ailelerinin âyânlıkları ele geçirisleri ve büğük hânedânlıkların kuruluşu», *Belleten*, τόμος XLII (42), ἀριθ. 168 (Ἀγκυρα 1978) 667-714.

12. Archives Nationales de France, σειρά Affaires Etrangères, ὑποσειρά BI-906, Naples de Romanie, τ. 3 (1779-1784), φ. 52r· Κωνσταντῖνος Σάθας, *Τουρκοκρατούμενη Ἑλλάς, Ἱστορικὸν δοκίμιον περὶ τῶν πρὸς ἀποτίναξιν τοῦ ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ ἐπαναστάσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους (1453-1821)*, Ἀθήνα 1869, σ. 605-609· Jean Savant, «Napoléon et la libération de la Grèce», *L'Hellénisme contemporain*, Ἀθήνα, Ἰούλιος -Ὀκτώβριος 1950· Κανέλλος Δεληγιάννης, *Απομνημονεύματα*, τ. 1/16, Ἀθήνα 1957, σ. 45-55, 320-341, 474-485· Dimitris Anoyatis-Pélé, *Connaissance de la population et des productions de la Morée à travers un manuscrit anonyme de la fin du XVIIIe siècle*, Ἀθήνα 1987, σ. 112-131· Δημήτριος Σταματόπουλος, «Κομματικὲς φατρίες στὴν προεπαναστατικὴ Πελοπόννησο (1807-1816): Ὁ ρόλος τῶν Τουρκαλβανῶν τοῦ Ἀλά ὡς παράγοντας πολιτικῆς διαφοροποίησης», *Ἱστορ* 10 (1997) 203.

13. Μιχαήλ Οἰκονόμου, ὁ.π., σ. 20· Μιχαήλ Σακελλαρίου, *Ἡ Πελοπόννησος κατὰ*

στά χωριά διορίζονταν ένας ή περισσότεροι γέροντες, και ένας ταμίας που όνομαζόταν καψιμάλης. Στην έδρα της επαρχίας (καζά)¹⁴ όλοι οι συγκεντρωμένοι γέροντες των χωριών συγκροτούσαν την επαρχιακή βουλή που εξέλεγε έναν τουρκο (αγιάνη) και ένα χριστιανό άρχοντα (κοτσαμπάση) καθώς και τον επαρχιακό ταμία που όνομαζόταν σεντίκ εμίνης. Οι τρεις αυτοί άρχοντες υπό τη διεύθυνση του βοεβόδα¹⁵ αποτελούσαν το επαρχιακό συμβούλιο. Από όλες τις επαρχίες, οι εκπρόσωποι των αγιάνηδων και των κοτσαμπάσηδων διορίζαν δύο χριστιανούς άρχοντες, τους μοραγιάνηδες και δύο τούρκους, οι οποίοι λειτουργούσαν ως συμβουλευτικό σώμα του πασά. Μόνο οι χριστιανοί διατηρούσαν το δικαίωμα να στέλνουν στην Κωνσταντινούπολη αντιπροσώπους, τους λεγόμενους βεκίληδες, «πότε τρεις και πότε περισσότερους».¹⁶ Άλλωστε οι επίσημοι ή ανεπίσημοι άπεσταλμένοι στην έδρα της εξουσίας ήταν απόλυτως απαραίτητοι σε χριστιανούς και μουσουλμάνους για τη διεκπεραίωση κοινοτικών αλλά και άλλων υποθέσεων.¹⁷

Γνωρίζουμε ότι παράλληλα με τις χριστιανικές κοινότητες, στο Μοριά λειτουργούσαν μουσουλμανικές και έβραϊκές. Οι πληροφορίες για τις τελευταίες

την δευτέραν τουρκοκρατίαν (1715-1821), 'Αθήνα 1978 (ανάτύπωση), σ. 87-96· 'Αθανάσιος Φωτόπουλος, *Οι Κοτσαμπάσηδες της Πελοποννήσου κατά τη δεύτερη τουρκοκρατία (1715-1821)*, Διδακτορική διατριβή, 'Αθήνα 1995· 'Αναστασία Κυρκίνη-Κούτουλα, *'Η 'Οθωμανική διοίκηση στην Ελλάδα. 'Η περίπτωση της Πελοποννήσου*, 'Αθήνα 1996, σ. 139-180.

14. Διοικητική περιφέρεια μέσα στην οποία εκτείνεται ή δικαιοδοσία ενός καδής. 'Ο αριθμός των καζάδων στην προεπαναστατική Πελοπόννησο κυμαίνεται. Στην έκθεση του Κοδρινά (1806) προς το γαλλικό 'Υπουργείο 'Εξωτερικών αναφέρονται 20 καζάδες (Archives du Ministère des Affaires Etrangères, σειρά Mémoires et Documents, Turquie, τ. 16, φ. 85v, 86r). 'Ο Pouqueville αναφέρει ότι στην Πελοπόννησο υπήρχαν 24 καζάδες (F. C. H. L. Pouqueville, *Voyage en Morée, à Constantinople, en Albanie et dans plusieurs autres parties de l'Empire Ottoman*, τ. 1, Παρίσι 1805, σ. 233-234), ενώ οι στατιστικές πληροφορίες αναφέρουν 27 (ΓΑΚ, Γ1α, έ.π., έγγραφο 84). Βλ. και Μιχαήλ Σακελλαρίου, έ.π., σ. 255-259.

15. Διοικητής υπεύθυνος για την καταβολή των φόρων και τη διατήρηση της τάξης στο έσωτερικό του καζά. Βλ. και σημ. 40, 79, 137· Παναγιώτης Παπατσώνης, *'Απομνημονεύματα από των χρόνων της τουρκοκρατίας μέχρι της βασιλείας Γεωργίου Α'*, 'Αθήνα 1960, σ. 30· 'Αναστασία Κυρκίνη-Κούτουλα, *'Η 'Οθωμανική διοίκηση στην Ελλάδα*, έ.π., σ. 181-189· Mihnea Berindei, Gilles Veinstein, *L'empire ottoman et les pays roumains, 1544-1545*, Παρίσι-Καίμπριτζ 1987, σ. 335-337.

16. Κανέλλος Δεληγιάννης, έ.π., σ. 46, 57. 'Ο έρος vekil χρησιμοποιείται ακόμη και σήμερα στα τουρκικά για να δηλώσει τον έθνικό αντιπρόσωπο (millet vekil), δηλαδή τον βουλευτή.

17. Βλ. παρακάτω σημ. 20, 50, 93, 94. 'Ενα παράδειγμα: ή οικογένεια Δεληγιάννη κατατρεχόμενη για πολύ καιρό μετά την δολοφονία του γέρο-Δεληγιάννη, κατόρθωσε να αναστρέψει το δυσμενές κλίμα έπωφελούμενη από τους ισχυρούς δεσμούς της με το αυτοκρατορικό χαρέμι και συγκεκριμένα με την άδελφή του σουλτάνου Σελίμ Γ', Μπεγιάν: Κανέλλος Δεληγιάννης, έ.π., σ. 76-77.

είναι ελάχιστες,¹⁸ ενώ για τις μουσουλμανικές περιορίζονται εκεί όπου οι Τούρκοι τοπικοί άρχοντες διασταυρώνονται στις πηγές μας με τους αντίστοιχους χριστιανούς. Τόσο στην Πελοπόννησο όσο και αλλού, οι μουσουλμάνοι διόριζαν και αυτοί αντιπροσωπεΐες και συγκροτούσαν τοπικά συμβούλια. Σύμφωνα με τον βαρώνο Jucherau de St. Denys «στις Σέρρες και στη Φιλιππούπολη, στο Μπουργιάς και στο Ρουστσούκ, [...] οι μουσουλμάνοι άρχοντες μαζί με τους πιο σημαντικούς πολίτες της πόλης και τους εκπροσώπους του νόμου, [...] σχημάτιζαν ένα ντιβάνι ή συμβούλιο, όπου συζητούσαν τις υποθέσεις της κοινότητας και συνέτασσαν τις αναφορές προς τον πασά της επαρχίας, ή ακόμη έστελναν αναφορές στους ύπουργούς της Πύλης, με τα παράπονα που είχαν από τον πασά».¹⁹ Η περιγραφή αυτή μάς πληροφορεί για την τυπική διαδικασία που συνήθως ακολουθούσαν τα επαρχιακά κοινοτικά συμβούλια όταν απευθύνονταν στις αρχές. Οι αναφορές «των οικοκυραίων, από τους πλέον χρήσιμους της πατρίδος»,²⁰ ενίσχυαν τις προτάσεις των προκρίτων στην Πύλη, όπως επίσης, όταν επρόκειτο για χριστιανούς, και τις προτάσεις στο Πατριαρχείο.

Οι σπουδαιότεροι μοραΐτες τούρκοι τοπικοί άρχοντες είναι ήδη γνωστοί από τις δημοσιευμένες έλληνικές πηγές και τα απομνημονεύματα.²¹ Κατά τη δεύτερη τουρκοκρατία τρεις οικογένειες δέσποζαν σε ολόκληρη την Πελοπόννησο. Πρόκειται για τους Άπδīm Μπεγιάνους της Κορίνθου, στους οποίους ανήκε ο περίφημος Κιαμήλμπεης και ο λιγότερο γνωστός αλλά ισχυρός εξάδελφός του, Ίτζέτμπεης,²² τους Άρναούτογλου της Τριπολιτσάς και τους Χοτομαναίους της Ήλείας.²³ Οι δύο από τις οικογένειες αυτές κατάρχονταν από

18. Στην άπογραφή Παλαμήδη για την πόλη της Τριπολιτσάς αναφέρονται έβραϊκές «οικογένειες 82, όσπίτια 34, συναγωγή 1, εργαστήρια 2», ΓΑΚ, Γ1α, έ.π., Μητρόπολις Τριπολιτσά, σ. καταστήχου 29.

19. A. Juchereau de St. Denys, *Histoire de l'Empire ottoman depuis 1792 jusqu'en 1844*, Παρίσι 1844, τ. 1, σ. 36.

20. Έπιστολές του Σωτήρου Κουγιᾶ προς τον Ρήγα Παλαμήδη βεκίλη Μονεμβασίας στην Κων/πολη, 15 Μαΐου 1819, 31 Μαΐου 1819, ΓΑΚ, Γ1β, έ.π., έγγραφα 182, 180.

21. Κ. Δεληγιάννης, έ.π., σ. 48-51· Άμβρόσιος Φραντζής, *Έπιτομή της Ιστορίας της αναγεννηθείσης Ελλάδος, άρχομένη από του έτους 1715 και λήγουσα εις το έτος 1837*, τ. 4, Άθήνα 1841, σ. 146-147· Ίωάννης Φιλήμων, *Δοκίμιον Ιστορικόν περι της Έλληνικής Έπαναστάσεως*, τ. 3, Άθήνα 1860, σ. 62, 63.

22. Κανέλλος Δεληγιάννης, έ.π., σ. 68,72. Έπιστολές Σωτήρου Κουγιᾶ προς τον Ρήγα Παλαμήδη, 1 Μαΐου 1819 και 20 Ιουλίου 1819, έ.π., έγγραφα 178r-v, 179, καθώς και John Alexander, «Some aspects of the strife among the moreot christian notables, 1789-1816», *Έπετηρίς Έταιρείας Στερεοελλαδικών Μελετών* 5 (Άθήνα 1974-75) 478, 484, 490, 491, 493.

23. Τα προεπαναστατικά χρόνια την οικογένεια αυτή είχαν διαδεχθεί με άγχιςτεία οι Λαλαίοι, Ίωάννης Φιλήμων, έ.π., σ. 64.

τούς πρώτους κατακτητές της Πελοποννήσου,²⁴ όλες κατείχαν τεράστιες εκτάσεις γῆς²⁵ και διέθεταν μεγάλη πολιτική επιρροή. Σε καμία περίπτωση, όμως, δεν απέκτησαν τη σπουδαιότητα και την επικινδυνότητα των τοπαρχών της Ἀνατολῆς ἢ τοῦ γνωστοῦ μας Ἀλῆ Πασᾶ της Ἡπείρου, ἐπεὶ δὲ διέθεταν ἐπαρκεῖς στρατιωτικὲς δυνάμεις καὶ στρατιωτικὲς γνώσεις.²⁶ Ἡ ἀδυναμία τῶν ντόπιων ἀγιάνηδων ἔγινε φανερὴ στὰ Ὀρλωφικά ἀλλὰ καὶ στὴν ἐπανάσταση.

Ὁ μειονοτικὸς χαρακτήρας τῶν μουσουλμάνων στὸν Μοριά ἐπηρέασε τὴν ἀνάπτυξη τῶν μουσουλμανικῶν κοινοτήτων καὶ ἐπέβαλε ἀναγκαστικὴ συνεργασία μὲ τὶς χριστιανικὲς. Ἄν οἱ τοῦρκοι ἀγιάνηδες ὄφειλαν νὰ συνεργάζονται μὲ τοὺς χριστιανούς γιὰ νὰ νομιμοποιοῦν στὸ ὄνομα τῶν ραγιαδῶν τὶς ἐπιδιώξεις τους, οἱ χριστιανοὶ ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ ὑπακούουν, ἐπεὶ δὲ οἱ σπουδαιότεροι ἀπὸ τοὺς Τούρκους εἶχαν ἰσχυρὲς συμμαχίες στὴν πρωτεύουσα τῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἐπεὶ δὲ μπορούσαν μὲ τὸν πλοῦτο τους νὰ καθοδηγοῦν τὶς ἀποφάσεις τῆς διοίκησης. Σύμφωνα μὲ τὴ βασικὴ μουσουλμανικὴ πολιτικὴ ἀρχὴ ποὺ πρεσβεῖται ὅτι τὸ κράτος εὐημερεῖ ὅταν καὶ οἱ πολῖτες εὐημεροῦν,²⁷ ἡ ὁθωμανικὴ ἐξουσία δὲν ἀδιαφοροῦσε μπροστὰ στὴ γενικευμένη λαϊκὴ δυσἀρέσκεια. Παρὰ τὸ δεσποτικὸ τῆς χαρακτῆρα ἡ ὁθωμανικὴ διοίκηση ἐπηρεαζόταν ἀπὸ «δημοκρατικὲς» πρακτικὲς ὅπως οἱ δημόσιες συγκεντρώσεις καὶ οἱ ἀναφορὲς διαμαρτυρίας ποὺ, ὅμως, ἦταν πάντα ἐπιδέξια χειραγωγημένες ἀπὸ τὶς τοπικὲς αὐθεντίες.²⁸ Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἦταν σπάνιες οἱ ἀποφάσεις ποὺ καταδικάζαν τοὺρκους ἀξιωματούς κατηγορούμενους γιὰ καταχρήσεις.²⁹

Σε ὁλόκληρη τὴν αὐτοκρατορία, ἐπεὶ δὲ ἡ ὁθωμανικὴ διοίκηση δὲν ἀνα-

24. Πρόκειται γιὰ τὴν οἰκογένεια τοῦ Κιαμήλμπεη καὶ τοὺς Χοτομαναίους (γιὰ τὴν ἀκρίβεια Χοτομάν-ζαδέ). Ἰωάννης Φιλῆμων, *Δοκίμιον Ἱστορικὸν περὶ τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας*, Ναύπλιο 1834, σ. 21.

25. Μάρθα Πύλια, ὁ.π., σ. 242-243.

26. «Cünkü [Mora'da] âyanlar askerlik işinden habersizdi», Yuzo Nagata, ὁ.π., σ. 63.

27. Mihnea Berindei, Gilles Veinstein, *L'Empire ottoman*, ὁ.π., σ. 55· Χαλὶλ Ἰναλτζίκ, *Ἡ Ὁθωμανικὴ αὐτοκρατορία. Ἡ κλασικὴ ἐποχὴ, 1300-1600*, Ἀθήνα 1995, σ. 118.

28. Παναγιώτης Παπατσώνης, ὁ.π., σ. 52, καθὼς ἐπίσης παραπάνω, σημ. 20. Ὁ Γιάννης Βλαχογιάννης ἐκφράζει χαρακτηριστικὰ τὴν κατάσταση αὐτή: «Εἶναι περίεργη τῆς Τούρκικης τυραννίας ἡ ψυχολογία, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ Σουλτάνο ὡς τὸν τελευταῖο πασσά. Κάθε σημαντικὴ ἀπόφασή τους παίρνει ὡς σῦλλο καὶ θεμέλιό της τὴ γνώμη τοῦ λαοῦ, τὴν κοινὴ φήμη, εἴτε ἀληθινὴ ἢ τεχνητὰ ὀργανωμένη. Ἔτσι ἡ δίκαια ἀπόφαση ἔχει ὡς συνήγορό της ὅχι τὴν ὀρθὴ κρίση ἀλλὰ τὴ φήμη... Μὲ τὸ σκιάχτρο αὐτὸ τῆς λαϊκῆς φωνῆς χιλιάδες κεφάλια πέσανε Τούρκων καὶ χριστιανῶν κατὰ τοὺς αἰῶνες τῆς Τούρκικης ἱστορίας», Γιάννης Βλαχογιάννης, *Οἱ κλέφτες τοῦ Μοριά*, Ἀθήνα 1935, σ. 192.

29. Γιάννης Βλαχογιάννης, σὺ ἴδιο. Ἐνα πλῆθος νομοθετικῶν πράξεων τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας ἐπιχειρεῖ μὲ αὐστηρότητα νὰ καταστείλει τὴν ἐπιδημία τῶν καταχρήσεων, Hahil Inalcik, «Adâletnâmeler», *Belgeler* 2 (Ἀγκυρα 1967) 49-145.

γνώριζε την ύπαρξη νομικών προσώπων, κάθε φορά που συνδιαλεγόταν με τις κοινοτικές αρχές, απευθυνόταν ονομαστικά στους κοινοτικούς άρχοντες. Είναι χαρακτηριστικό το ιεροδικαστικό έγγραφο που διορίζει τον Ρήγα Παλαμήδη βεκίλη Μονεμβασίας και είναι ακόμη ενδιαφέρον γιατί προσδιορίζει την έννοια της χριστιανικής εκπροσώπησης στα πλαίσια του όθωμανικού συστήματος:

«Οί πρόκριτοι της επαρχίας Μπενέφσε³⁰ της Κραταιῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, τοῦ βαροῦς [προάστιο] καὶ ὅλων τῶν χωρίων, [ἀκολουθοῦν τὰ ὀνόματα τῶν χωρίων καὶ τῶν προκρίτων], ἅπαντες ὑπήκοοι (ραγιάδες), προσωπικῶς δι' ἑαυτοὺς καὶ ἐπιτροπικῶς ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν ἄλλων ραγιάδων, ἐμφανισθέντες ἐνώπιον ἡμῶν ἐν τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ, [...] ἐδήλωσαν ὅτι πρὸς ὑπεράσπισιν, διεξαγωγὴν καὶ διευθέτησιν τῶν ἀφορωσῶν τὴν ἐπαρχίαν τῶν ὑποθέσεων ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἐπειδὴ παρίσταται ἀνέφικτος ἀνάγκη νὰ διορισθῇ ἀντιπρόσωπός τις, ὁ δὲ εἰρημένος Ρήγας τυγχάνει, [...] ἱκανὸς διὰ τὸ λειτούργημα τοῦτο, διορίζουσι καὶ ἀποκαθιστῶσι τοῦτον γενικὸν ἀντιπρόσωπον καὶ πληρεξούσιον αὐτῶν. Ὁ δὲ εἰρημένος [...] ἐδήλωσεν ὅτι ἀποδέχεται [...].»³¹

Ἐνῶ στὶς ἐλληνικὲς πηγὲς ἡ ἀναφορὰ στὸ «κοινόν» εἶναι συχνή, ἡ ὀθωμανικὴ διοίκηση ἀναγνωρίζει τοὺς προεστούς ὡς πρόσωπα ποὺ λειτουργοῦν «ἐπιτροπικῶς» στὸ ὄνομα «τῶν ἄλλων ραγιάδων». Τὸ ἐγγράφο μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ συγκεκριμένος διορισμὸς δὲν ἦταν θεσμοθετημένος καὶ κατὰ συνέπεια ὁ συγκεκριμένος βεκίλης δὲν διαδέχεται προηγούμενο ἀλλὰ τοποθετεῖται ἐπειδὴ ἡ διοίκηση ἔχει πεισθεῖ γιὰ «τὴν ἀνέφικτη ἀνάγκη» τῆς ἐπαρχίας νὰ διατηρεῖ ἀντιπρόσωπο στὴν πρωτεύουσα. Εἶναι φανερὴ καὶ σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο ἡ προσαρμολογικὴ τῆς ὀθωμανικῆς ἐξουσίας στὶς τοπικὲς συνθηκὲς καὶ στοὺς συσχετισμοὺς δυνάμεων.

Ὀνομαστικὰ ἀναφέρεται καὶ ὁ Παναγιώτης Μπενάκης στὸ παράρτημα τοῦ φορολογικοῦ κατάστιχου Καλαμάτας (1767-1768) ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ καζά καὶ ἀρμόδιος νὰ διευθετεῖ τὸ σύνολο τῶν ὑποθέσεων καὶ τῶν ἐμπορικῶν δραστηριοτήτων τῶν χριστιανῶν ραγιάδων.³² Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο εἶχε ἀπευθυνθεῖ πολὺ ἐνωρίτερα ὁ Μωάμεθ Β' (1451-1481) στοὺς «τετιμημένους ἄρχοντες» τοῦ Γαλατᾶ ποὺ «ἐπροσκύνησαν» καὶ στοὺς ὁποίους παραχώρησε, ἀνάμεσα σὲ ἄλλα προνόμια, τὴν ἄδεια νὰ βάλουν «πρωτόγερρον διὰ νὰ διορθῶναι τὰς δουλείας ὁποῦ ἔχουν οἱ πραγματευτάδες» μὲ ἀντάλλαγμα νὰ δίδουν τὸ «χαράτζιον».³³

30. Στὰ ὀθωμανικὰ κείμενα οἱ ὅροι Μπενέφσε, Μενεκσέ καὶ Μονβάζια δηλώνουν τὴν πόλη ἢ τὴ διοικητικὴ περιοχὴ τῆς Μονεμβασίας. M. Kiel, ἄρθρο Menekshe, *Encyclopédie de l'Islam*, τ. 6, 2η ἐκδόση, Λέυντεν-Παρίσι 1990, σ. 1006.

31. ΓΑΚ, Γ1β, ὁ.π., ἐγγράφο 279.

32. Gilles Veinstein, «Le patrimoine foncier de Panayote Bénakis kocabasi de Kalamata», *Journal of Turkish Studies* 11 (Παρίσι-Χάρβαντ 1987) 215.

33. Σπυρίδων Λάμπρος, «Ἡ ἐλληνικὴ ὡς ἐπίσημος γλῶσσα τῶν σουλτάνων», *Νέος Ἑλληνομνημῶν* (1908) 66-68.

Οἱ τρεῖς προηγούμενες περιπτώσεις μᾶς βοηθοῦν νὰ προσεγγίσουμε σχηματικά τὸ χῶρο ποὺ ἡ ὀθωμανικὴ διοίκηση εἶχε ἐκχωρήσει στοὺς χριστιανούς.³⁴

α) Τὸ προνόμιο τῆς ἐκπροσώπησης. Δὲν θὰ μπορούσαν, ἄλλωστε, νὰ ἐκπροσωπηθοῦν ἀπὸ μουσουλμάνους, οὔτε καὶ αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ ἐπιβλέπουν καὶ νὰ διοικοῦν τοὺς κατακτημένους σὲ ὁλόκληρη τὴν αὐτοκρατορία.

β) Τὸν τομέα τοῦ ἐμπορίου, ἀφοῦ ἡ ὀθωμανικὴ «ἀριστοκρατία»,³⁵ ὡς τάξη μὲ στρατιωτικὸ χαρακτήρα, δὲν ἐπεδείκνυε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς ἐμπορικὲς ἐπιχειρήσεις.

γ) Τὴ συλλογὴ τῶν φόρων, δηλαδὴ τὴ δραστηριότητα ποὺ τροφοδοτοῦσε σταθερὰ τὰ κρατικὰ ταμεῖα καὶ ποὺ οἱ κοινοτικοὶ ἄρχοντες μπορούσαν νὰ ἐκτελοῦν καλύτερα, ὡς ὁμάδα πίεσης καὶ συγχρόνως ὡς ἐνδιάμεση ὁμάδα ποὺ ὑφίστατο ἡ ἴδια τὴν πίεση τοῦ κράτους.

Σὲ γενικὲς γραμμές, ἡ ὀθωμανικὴ διοίκηση παραχώρησε στοὺς χριστιανούς καὶ ἐβραίους ὑπηκόους τὸ δικαίωμα τῆς ἐσωτερικῆς ὀργάνωσης καὶ τῆς ὀργάνωσης τῆς οἰκονομικῆς τους ζωῆς ὑπὸ τὴν προϋπόθεση τῆς καταβολῆς τῶν κανονισμένων φόρων καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῆς ὀθωμανικῆς νομιμότητος.

Οἱ λόγοι ποὺ ἐπέτρεψαν τὴν ὑπαρξὴ τῶν κοινοτήτων προσδιόρισαν καὶ τὶς ἀρμοδιότητές τους: ἡ εἰσπραξὴ τῶν φόρων ἀλλὰ καὶ ἡ διατήρηση τῆς τάξης ἦταν κεντρικοὶ ἄξονες τῆς λειτουργίας τους καὶ σταθερὲς ἐπιδιώξεις τοῦ κράτους. Ὁ παραγωγικὸς πληθυσμὸς τῆς αὐτοκρατορίας στὴ συντριπτικὴ του πλειοψηφία ἀγροτικὸς, ὅφειλε νὰ συντηρεῖ ὁλόκληρο τὸ μηχανισμό τῆς διοίκησης, τὸν κεντρικὸ καὶ τὸν περιφερειακόν. Ὅφειλε ἀκόμη νὰ ἐξυπηρετεῖ τὶς ἐκτακτὲς ἀνάγκες τοῦ κράτους, ὅπως οἱ ἐκστρατεῖες, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ καθημερινὰ ἔξοδα τῶν τοπικῶν κυβερνητῶν, τὰ ἔξοδα τῶν σαραγίων καὶ τῶν μετακινήσεων τῶν κρατικῶν ἀπεσταλμένων καὶ τὰ ἔξοδα τῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν.³⁶ Μὲ τὴν καταβολὴ τῶν φόρων πραγματοποιεῖται, δηλαδὴ, ἀναγκαστικὴ μετακίνηση εἰσοδημάτων πρὸς τὴν κορυφὴ τῆς ἱεραρχίας, εἴτε πρόκειται γιὰ τακτικούς

34. Γιὰ τὶς λειτουργίες τῶν κοινοτήτων στὴν ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία, Σπύρος Ἀσδραχάς, «Φορολογικὲς καὶ περιοριστικὲς λειτουργίες τῶν κοινοτήτων στὴν τουρκοκρατία», στὸ *Οἰκονομία καὶ Νοοτροπίες*, Ἀθήνα 1988, 123-143, καὶ τοῦ ἴδιου, «Νησιωτικὲς κοινότητες: οἱ φορολογικὲς λειτουργίες», *Τὰ Ἱστορικά* 5/8 (1988) 3-36, 5/9 (1988) 229-258.

35. Δὲν πρόκειται γιὰ τὴν κλασικὴ-δυτικὴ ἔννοια τῆς ἀριστοκρατίας, ἀλλὰ γιὰ κυρίαρχη τάξη *de facto*. Ἀλλωστε ἡ ὀθωμανικὴ διοίκηση καταδίδωκε μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου καὶ τῆς δήμευσης (*musadere*) τὰ ἰσχυρὰ καὶ ἀνταγωνιστικὰ πρὸς τὴν ἐξουσία μέλη της. Βλ. παρακάτω, σημ. 140, 151. Yavuz Cesar, «Bir âyanın muhalefati, Havza ve Köprü kazaları âyanı Kör İsmailoğlu Hüseyin (musadere olayı ve terekenin incelenmesi)», *Belleten* τόμος XLI (41), ἀριθ. 161 (Ἀγκυρα 1977) 41-78.

36. ΓΑΚ, Γ1α, β.π., ἔγγραφο 65, δημοσιευμένο ἀπὸ τὸν Τάσο Γριτσόπουλο, «Στατιστικὲς εἰδήσεις περὶ Πελοποννήσου», *Πελοποννησιακά* 8 (1971) 413-414, καὶ F. G. H. L. Pouqueville, *Voyage en Morée*, τ. 1, σ. 73-74, 238-239.

ἢ ἑκτακτους φόρους εἴτε πρόκειται γιὰ προσωπικοὺς ἢ φόρους ἐπὶ τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς διακίνησεως τῶν προϊόντων.

Τὸ παράθεμα ποὺ ἀκολουθεῖ ἀπὸ τὴ «Στατιστικὴ περιγραφή τῆς ἐπαρχίας Μονεμβασίας» περιγράφει τόσο τὴν ἐτήσια εἰσοδηματικὴ κατάσταση τῶν Τούρκων καὶ τῶν χριστιανῶν τῆς ἐπαρχίας κατὰ τὴν προεπαναστατικὴ ἐποχὴ, ὅσο καὶ τὴ συνολικὴ φορολογικὴ ὑποχρέωση τῶν χριστιανῶν κατὰ τὴν ἴδια περίοδο. Ἀποτελεῖ ἓνα συγκεκριμένο παράδειγμα ποὺ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ συλλάβουμε τὸ βᾶρος τῆς φορολογίας πάνω στὰ ἀγροτικὰ καὶ χριστιανικὰ κατὰ κύριο λόγο, εἰσοδήματα:

«Εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους [...] ἡ ἐπαρχία αὕτη ἐκατοικεῖτο ἀπὸ 1.500 περίπου οἰκογενείας, ἐξ ὧν τὰ 3/5 χριστιανοί [...] Οἱ χριστιανοὶ οἵτινες εἶχον τὸ 1/4 τῆς γῆς, ἐνέμοντο αὐτοὶ καὶ πλεόν τῶν 2/5 τῆς τουρκικῆς οὐσίας, διότι αὐτοὶ ἦσαν οἱ κυρίως γεωργοὶ ἢ ἐπιμεληταὶ τῆς γῆς [...] Τὸ ὅλον εἰσόδημα τῆς γῆς τῆς Μονεμβασίας γρόσια 602.000 [...] Τὸ ἀνάλογον τῶν Τούρκων κατὰ τὰς προηγουμένας παρατηρήσεις [ὡς κυρίων τῶν 3/4 τῆς γῆς] γρόσια 310.000 [...] Αὐθεντικὰ δικαιώματα ἢ δοσίματα τοπικά: [...] Τὸ ἐκ τῶν χαρταζίων ὄφελος τοῦ βασιλικοῦ ταμείου ἦτον τὸ ἐξῆς, [...] γρόσια 12.002, [...] Τὸ τῶν δεκάτων καὶ λοιπῶν βασιλικῶν δοσιμάτων, τούτων τὸ πλεῖστον μέρος ἦτον προσδιωρισμένον διὰ μισθοὺς τῆς φρουρᾶς καὶ ἐν μικρὸν μέρος ἐπωλεῖτο μουκατᾶς³⁷ [...] τὸ ὅλον τοῦ ἐτησίου εἰσοδήματος αὐτῶν καθ' ὑπολογισμὸν τῶν τελευταίων χρόνων ἐσυνάζετο περίπου γρόσια 40.000. Οἱ ἐπίλοιποι μουκατᾶδες μὲ τὸ τελωνεῖον ἐπωλοῦντο γρόσια 12.000. Ὅσα πρὸς τὸν Βαλὴν τῆς Πελοποννήσου, τὸ ἀνάλογον τῆς ἐπαρχίας [...] γρόσια 38.022. Διὰ τὰ κοινὰ ἔξοδα τῆς Πελοποννήσου ἐτησίως γινόμενα ἐπὶ τὸ κεντρικὸν σύστημα τῶν τῆς Πελοποννήσου προυχόντων γρόσια 16.000 [...] Τὰ πρὸς τὸν τοπικὸν βοεβόδα [...] γρόσια 17.607. [...] Τὰ πρὸς τὸν Καδὴν [...] γρόσια 4.075. [...] Διὰ τὸ μεζίλι³⁸ τῆς ἐπαρχίας γρόσια 3.500. Εἰς τοὺς πασάδες τῶν φρουρίων τῆς Πελοποννήσου γρόσια 900».³⁹

Σύμφωνα μὲ τίς πληροφορίες αὐτές, τὸ χρηματικὸ εἰσόδημα τῶν χριστιανῶν ἀνέρχεται σὲ 292.000 γρόσια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα 145.000 γρόσια, δηλαδὴ τὸ 50% κατευθύνεται στὰ ἐτήσια καὶ σταθερὰ δοσίματα τῆς ἐπαρχίας. Σ' αὐτοὺς τοὺς ὑπολογισμοὺς, σύμφωνα πάντα μὲ τὸ τεκμήριο, δὲν περιλαμβάνονται τὰ πρόστιμα καὶ οἱ χρηματικὲς ποινὲς ποὺ ἐπέβαλλε ὁ βοεβόδας, τὰ δικαιώματα τῶν σπαχῆδων κατὰ τὴ σύναξη τῶν τιμαριωτικῶν προσόδων καὶ οἱ πρόσθετες εἰσφορὲς πρὸς τὴν κεντρικὴ διοίκηση κάθε φορὰ ποὺ ἐπιχειροῦσε νέες ἐκ-

37. Γιὰ τὴν ἔννοια τοῦ μουκατᾶ (mukata'a), βλ. παρακάτω, σημ. 50.

38. Κατάλυμα, τόπος ποὺ ἀνεφοδιάζονταν καὶ ἀλλάζαν ἄλογα οἱ κρατικοὶ ἀπεσταλμένοι καὶ ἄλλοι ταξιδιώτες. Γιὰ τὴ συντήρησή τους οἱ ἐπαρχίες κατέβαλλαν φόρο. N. Elisséeff, ἄρθρο «Manzil», *Encyclopédie de l'Islam*, τ. 6, 2η ἔκδοση, Λέυντεν-Παρίσι 1990, σ. 440-442· F. C. H. L. Pouqueville, *Voyage de la Grèce*, τ. 6, Παρίσι 1827, σ. 219.

39. «Συνοπτικὴ στατιστικὴ περιγραφή τῆς ἐπαρχίας Μονεμβασίας κατὰ χωρία καὶ περιοχάς», ΓΑΚ, Γ2α, ὁ.π., σ. καταστήχου 46/71, 53/78-58/83, δημοσιευμένο καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλένη Μπελιᾶ, «Στατιστικὰ στοιχεῖα τῆς ἐπαρχίας Ἐπιδαύρου Λιμερᾶς», *Λακωνικαὶ Σπουδαὶ* 5 (1980) 104-112.

στρατείες ή αντιμετώπιζε έκτακτα έξοδα.⁴⁰ Είναι ενδιαφέρον να προσθέσουμε ότι επειδή η έπαρχία «ἤτον ὀρεινή καὶ ἄκαρπος» καὶ «δὲν ἔτρεφε ὅλον τὸν χρόνον τοὺς κατοίκους ἐκ τῶν κόλπων τῆς», ἓνα μεγάλο μέρος τῶν χρηματικῶν εἰσοδημάτων ἐξυπηρετοῦσε παράλληλα μὲ τὴ φορολογικὴ ὑποχρέωση καὶ τὸν ἐπισιτισμὸ τῶν κατοίκων. Σύμφωνα μὲ τὸ τεκμήριο «τὰ λοιπὰ ἀνεπλήρωνεν ἡ βιομηχανία εἰς πορισμὸν τῶν πρὸς τοῦ ζῆν».⁴¹ Τὸ ἔλλειμμα, δηλαδή, κάλυπτε ἡ οἰκιακὴ βιοτεχνικὴ ἀπασχόληση, ἡ μισθωτὴ καὶ διακινούμενη ἐργασία καὶ ἡ ὑψηλὴ αὐτοκατανάλωση. Ὅσοι ἀδυνατοῦσαν νὰ ἐκπληρώσουν τὶς φορολογικὲς τοὺς ὑποχρεώσεις κατέφευγαν σὲ προσωπικὸ ἢ συλλογικὸ δανεισμό.

Ὅπως εἶδαμε τὰ δοσίματα ἐξυπηρετοῦσαν ταυτόχρονα τὶς χρηματικὲς ἀνάγκες τῆς κρατικῆς μηχανῆς, μόνιμες καὶ ἐκτακτες, καθὼς καὶ τὰ ἔξοδα τῆς διοίκησης καὶ τῶν τοπικῶν ἀρχόντων. Οἱ κεντρικὲς κοινοτικὲς ἀρχὲς τῆς Πελοποννήσου ὀφείλαν νὰ καταναίμουν στὶς ἐπαρχίες καὶ ἀπὸ ἐκεῖ οἱ ἐπαρχιακὲς συνελέψεις στὰ χωριὰ καὶ τέλος οἱ δημογέροντες στὰ νοικοκυριὰ τὸν ἀνάλογο φόρο. Οἱ ἴδιοι κοινοτικοὶ ἄρχοντες ὀφείλαν ἐπίσης νὰ συγκεντρώνουν καὶ νὰ ἀποδίδουν στοὺς δικαιοῦχους, δηλαδή τοὺς κρατικὸς λειτουργοὺς, τὰ φορολογικὰ εἰσοδήματα. Καὶ καθὼς οἱ χρηματικὲς ἀνάγκες τῆς αὐτοκρατορίας αὐξάνονταν διαρκῶς ἐξαιτίας τῶν πολέμων, ἀλλὰ κυρίως ἐξαιτίας τῆς ἀδυναμίας τῆς διοίκησης νὰ προσαρμοσθεῖ στὶς νέες ἐσωτερικὲς καὶ ἐξωτερικὲς συνθήκες⁴², τὰ ὑπέρογκα δοσίματα εἶχαν προκαλέσει ἀποδιαιρητικὲς συμπεριφορές. Εἶχαν δηλαδή προκαλέσει τὴ διαρκὴ καταχρέωση τῶν χωρικῶν καὶ στὴν χειρότερη περίπτωση τὴν ἐγκατάλειψή τῶν χωριῶν.⁴³ Ἡ φυγὴ τῶν χωρικῶν ἐπιβάρυνε ἀκόμη περισσότερο τὶς φορολογικὲς ὑποχρεώσεις τῆς εὐρύτερης περιοχῆς, ἐπειδὴ ἡ φορολογικὴ ὀφειλὴ κατὰ διοικητικὴ περιοχὴ παρέμενε ἀμετάβλητη.⁴⁴ Στὸ *Ἱστορικὸ Ἀρχεῖο τοῦ στρατηγοῦ Ἀνδρέου Λόντου*, καὶ στὶς ἐκθέσεις τῆς γαλλικῆς προξενικῆς ἀλληλογραφίας γιὰ τὶς κοινότητες τοῦ Μοριά καὶ τῆς Ἀθήνας, ἐπανερχεται σταθερὰ ἡ δραματικὴ καταχρέωση τῶν κοινοτήτων καὶ ἡ ἀδυναμία τους νὰ ἐξοφλήσουν τοὺς δανειστὲς καὶ νὰ καταβάλουν τοὺς νέους φόρους.⁴⁵

40. Στὸ ἴδιο, σ. καταστίχου 58/83· Ἑλένη Μπελιά, *ὁ.π.*

41. Στὸ ἴδιο, σ. καταστίχου 47/72, 54/79· Ἑλένη Μπελιά, *ὁ.π.*

42. Ἐλισάβετ Ζαχαριάδου, «Ὁ ἐπεκτατικὸς προσανατολισμὸς τοῦ Βαγιαζήτ Β΄», *Τὰ Ἱστορικά* 12/23 (1995) 298.

43. Μία ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐργασίες γιὰ τὸ θέμα αὐτό, Ἑλένη Ἀντωνιάδη, «Ἐρημωμένα χωριὰ στὴν Ἑλλάδα. Ἕνας προσωρινὸς ἀπολογισμὸς», *Ἡ Οἰκονομικὴ Δομὴ τῶν Βαλκανικῶν χωρῶν*, *ὁ.π.*, σ. 191-259.

44. Βλ. παρακάτω, σημ. 47, περίπτωση Γαστούνης.

45. Ἀνδρέας Λόντος, *ὁ.π.*, σ. 10-11, 17, 21, 210, 242-255· Archives Nationales de France, Naples de Romanie, *ὁ.π.*, φ. 32r-v (1η Νοεμβρίου 1779). Εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ ἀκόλουθο παράθεμα: «[...] les Athéniens sont ruinés et il n'est pas aisé de faire

Ἡ «Στατιστικὴ περιγραφὴ τῆς ἐπαρχίας Μονεμβασίας» ἐπιβεβαιώνει μὲ σαφήνεια τὴν ἴδια κατάσταση:

«Πολλοὶ ἐκ τῶν χριστιανῶν ἀμνηχανοῦντες εἰς τὴν πενίαν καὶ τὰ δοσίματα εἰς ἄλλους τόπους περιεφέροντο. [Διαφορετικά], ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ καταφεύγωσι εἰς τοὺς Τούρκους, οἵτινες εἶχον καὶ ἀφθονώτερα εἰσοδήματα, ἦσαν τὸν ἀριθμὸν ὀλιγώτεροι καὶ πάντῃ ἄνετοι ἀπὸ τὰ δημόσια βάρη, καὶ ἐδανείζοντο ἐξ αὐτῶν. [...] Ὁ τρόπος τοῦ δανείσματος τῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἦτον νὰ δίδωσιν μία ποσότητα χρημάτων καὶ νὰ λαμβάνωσιν εἰς ὑποθήκην κτῆμα ὁλόκληρον ἑνὸς Ἑλλήνος ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ τὸ νέμεται ὁ δανειστής διὰ τὸν τόκον τῶν χρημάτων ἕως εἰς ἓνα καιρὸν καθ' ὃν ἤθελαν συμφωνήσῃ ὁ μὲν νὰ λάβῃ τὸ κεφάλαιον ὁ δὲ νὰ ἀπολάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὸ κτῆμα. Ὁ Ἕλληνας ὅστις ἐδανείζετο ἐξαίτιας ὅτι τὰ εἰσοδήματά του δὲν ἀνταπεκρίνοντο μὲ τὰ ἔξοδά του, πολὺ περισσότερον ἡδυνάτει νὰ ἐξαρκέσῃ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους του, [...] ἀφοῦ μάλιστα ὑστερεῖτο καὶ τὸ κτῆμα του, ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ὁποίου ὑστερεῖτο καὶ ἓν μέγα μέρος τῶν προσόδων του. Ἐχανε τοιοῦτοτρόπως διὰ πάντα τὴν φιλτάτην του ἐκείνην γῆν, ἐπειδὴ ἦτον εἰς τὴν συμφωνίαν νὰ ἀποξενώνεται ἀπὸ αὐτὸ εἰς τόσους χρόνους ἢ ἀναγκάζετο νὰ τὸ πωλῇ εἰς αὐτὸν διὰ νὰ λάβῃ καὶ τι πλεόν πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν παρόντων ἀναγκῶν του».⁴⁶

Οἱ κοινοτικοὶ ἄρχοντες ὀφείλαν νὰ ἐμποδίσουν τὴ φυγὴ καὶ τὴ συλλογικὴ καταχρέωση τῶν χωρικῶν σὲ τρίτους γιατί ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φυγὴ καὶ ἡ τσιφλικοποίηση τῶν χριστιανικῶν καλλιεργειῶν ἀποσποῦσε ἀπὸ τὴν κοινότητα τοὺς ἀνάλογους προσωπικοὺς φόρους καὶ τοὺς φόρους ἐπὶ τῆς παραγωγῆς. Ὁ Ρήγας Παλαμῆδης ἐπισημαίνει τὸ πρόβλημα αὐτό, στὸ 1ο σχέδιο στατιστικῆς τῆς ἐπαρχίας Γαστούνης:⁴⁷ «Ἀλλ' οἱ δυνατοὶ ἰδιοκτῆται ὀθωμανοὶ κατόρθωσαν νὰ τοὺς ἐκπίπτει κατὰ καιροὺς ἓνας ἀριθμὸς χαρτίων, ἀπὸ τὸν καθ' ἑαυτὸ ἀριθμὸν τῶν χαρτίων τῶν τζιφλικίων τους καὶ οὕτω τὸ ὅλον ποσόν, ὡς πρὸς τὰ ἰδιαίτερα τυπώματα ἐκάστης ἐπαρχίας κατέβαιναν εἰς ὀλιγώτερον ἀριθμὸν, τοῦ κυρίου ἀριθμοῦ πιπτομένου κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τοῦ βάρους εἰς τοὺς λοιπούς, τουτέστιν τοὺς ἀδυνάτους καὶ κυρίως εἰς τοὺς καριγιέδες».⁴⁸

Οἱ Ἕλληνες προεστοὶ ἀκολουθοῦσαν ποικίλες οἰκονομικὲς στρατηγικὲς γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ συνοχὴ τῆς κοινότητος καὶ τὴ μερικὴ καταβολὴ τῶν χρεῶν της. Ὡστόσο παρὰ τὴν οἰκονομικὴ ἀθλιότητα τῶν ραγιάδων «ὠφελοῦντο ἂν ἤθελαν καὶ ἀπὸ τὰ βασιλικά δοσίματα, ἐκτὸς δὲ τούτων τῶν εἰσοδημάτων εἰ-

payer des débiteurs qui n'ont ni argent, ni crédit dans ce moment. Leur gouverneur a fait emprisonner, enchaîner et bastonner depuis de mars dernier sans avoir rien pu retirer des 450.000 piastres qu'il requiert d'eux. Il a même fait pendre trois des chefs de la Communauté», στὸ ἴδιο, ὑποσειρά BI-174, Athènes, τ. 2, φ. 183r-v, (18 Αὐγούστου 1789).

46. «Στατιστικὴ περιγραφὴ τῆς ἐπαρχίας Μονεμβασίας», ὅ.π., σ. καταστήχου 46/71, 51/76 Ἑλένη Μπελιά, ὅ.π., σ. 107, 108.

47. ΓΑΚ, Γ1α, ὅ.π., ἔγγραφο 82, σ. 11, δημοσιευμένο ἀπὸ τὸν Τάσο Γκριτσόπουλο, ὅ.π., σ. 453.

48. Δηλαδή στὰ χωριά ποὺ δὲν ἦταν τσιφλίκια. Περισσότερες πληροφορίες γιὰ τοὺς καριγιέδες, Μάρθα Πύλια, ὅ.π., σ. 233-234.

χον καὶ τυχερὰ πάμπολλα ἐτησίως». ⁴⁹ Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι οἱ τοπικοὶ ἄρχοντες προστατεύοντας τὴν κοινότητα, προστάτευαν συγχρόνως τὸ ἀξίωμα τους καὶ τὰ «πάμπολλα» ὀφέλη πού ἀποκόμιζαν ἀπὸ αὐτό. Ἐπειδὴ, ὅπως εἶδαμε, οἱ ἀνάγκες τοῦ κράτους σὲ χρῆμα αὐξάνονταν συνεχῶς, οἱ τοῦρκοι καὶ οἱ χριστιανοὶ πρόκριτοι προαγόραζαν ἀπὸ τὴν κεντρικὴ ἐξουσία, καὶ στὴν περίπτωση τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ τὸν πασά, ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ ἐτήσια φορολογικὰ εἰσοδήματα τῆς εὐρύτερης περιοχῆς τους, τοὺς λεγόμενους μουκατάδες (*mukata'a*). ⁵⁰ Κατέβαλαν δηλαδή, ἐκ τῶν προτέρων στὴν κεντρικὴ διοίκηση τὸ ἀντίστοιχο ποσὸ καὶ κερδοσκοποῦσαν ἀπὸ τὴ διαφορὰ ἀνάμεσα στὸ ἐπιδικαζόμενο καὶ εἰσπραττόμενο τελικὰ ποσό. Ἡ πώληση τῶν δημόσιων εἰσοδημάτων ἀποτελοῦσε πάγια τακτικὴ τῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ διαδικασία αὕτη εἶναι γνωστὴ ἀκόμη καὶ στὶς ἐλληνικὲς πηγές μετὰ τὸν ὄρο *iltizam* (ἱλτιζάμι), ἐνῶ οἱ ἄρχοντες πού τὴν ἐπιχειροῦσαν ὀνομάζονταν *mültezim* ἢ *'amil*.

Ὁ Ἀνδρέας Λόντος εἶχε προαγοράσει τὸ 1820 ἓνα μέρος ἀπὸ τὸν τελωνειακὸ φόρο τῆς Βοστίτσας ⁵¹ καὶ εἶχε προκαταβάλει γιὰ τὸ φόρο τοῦ καπνοῦ 3.000 γρόσια. ⁵² Ἡ οἰκογένεια Δεληγιάννη συμμετεῖχε καὶ αὕτη σὲ «συντροφίες» πού προαγόραζαν δημόσια εἰσοδήματα. ⁵³ Τὰ κέρδη ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις αὐτὲς ξεπερνοῦσαν συνήθως τὴ μέση ἀπόδοση τῶν δανείων. Σὲ δύο περιπτώσεις πού καταγράφεται ἡ ἐξόφληση, ἡ αὔξηση τοῦ κεφαλαίου πού κατέβαλε ὁ Πανάγος Δεληγιάννης ἀνέρχεται στὸ 31% καὶ 19% σὲ ἐτήσια βάση. ⁵⁴ Προσε-

49. Π. Παπατσώνης, ὁ.π., σ. 31.

50. Ὅπως σημειώνει ὁ προεστὸς Μονεμβασίας Παναγιωτάκης Καλογεράς, σὲ γράμμα του πρὸς τὸν Ρήγα Παλαμῆδη ἀντιπρόσωπο τοῦ καζά στὴν Κωνσταντινούπολη, «...Ἡξεύρω αὐθέντα μου ὅτι οἱ μουκατάδες καὶ οἱ μποξιάδες ἔρχονται τοῦ Μόρα Βαλισῆ καὶ ὅθεν θέλει τοὺς δίδει. Πλὴν καὶ ἀπὸ αὐτοῦ ἀνίσως καὶ γράψουν τοῦ Μόρα Βαλισῆ δὲν κάνει ἀλλέως...», 2 Ἀπριλίου 1820 ἀπὸ Μονεμβασιά. ΓΑΚ, Γ1β, ὁ.π., ἔγγραφο 161· [μποξιάς ἢ μποξιάς: χρυσόφρακτο σακίδιο μετὰ τὸ διάταγμα τοῦ συνολικοῦ φόρου, Θεόδωρος Ρηγόπουλος, Ἀπομνημονεύματα ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς ἐπανάστασεως μέχρι τοῦ ἔτους 1881, ἐπιμ. Ἀθ. Φωτόπουλος, Ἀθήνα 1979, σ. 19]. Πρέπει ἐδῶ νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι σύμφωνα μετὰ τὰ τεκμήρια πού διαθέτουμε, στὴν Πελοπόννησο ἡ ἐκμίσθωση φορολογικῶν εἰσοδημάτων ἦταν συνήθως ἐτήσια (*mukata'a*) καὶ ὄχι ἰσόβια (*malikâne*).

51. Ἀνδρέας Λόντος, ὁ.π., σ. 252.

52. Στὸ ἴδιο, σ. 253.

53. Ἐταιρεία τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ, Ἀρχεῖα Οἰκογένειας Δεληγιάννη, ΙΙΙ (Λογαρασμοί), φάκελος 1, ὑποφάκελος 2, κατάστιχο δοσοληψιῶν Πανάγου Δεληγιάννη, σ. κατάστιχου 10, 11, 14, 15.

54. «1815: μαρτίου Αἰ: ἔδωκα διὰ τὸ μερίδιόν μου εἰς τὸ ἱλτιζάμι Καλιανίου εἰς τὰ δεκαεξὲς ἐν ἀκουόμενα διὰ τὸ αὐτὸ ἔτος γρόσια 567:12 [...] ἐξοφλήθη 1816: 25: αὐγούστου: γρόσια 815:19 [...] 1815: νοεμβρίου 15: ἔδωκα διὰ τι ἱλτιζάμι Καλιανίου τὸ ὁτοῦζ μπερ σενεσι [ἔτος ἐγείρας 1231] ἤτοι τὸ ἡμέτερον ἔτος 1816: ἐν εἰς τὰ ἐννέα ἀκουόμενα διὰ τὸ μερίδιόν μου γρόσια 1000. Αὕτη ἡ συντροφία ἐξοφλήθη. [...] 1818: φεβρουαρίου 8: γρόσια 1593:06». Στὸ ἴδιο.

παναστατικά τὸ σύνολο τῶν ἐτήσιων φορολογικῶν ὀφειλῶν τοῦ Πύργου καὶ τῆς Γαστούνης εἶχαν ἀναλάβει τοῦρκοι ἀγιάνηδες καὶ συγκεκριμένα ὁ Κιαμήλμπεης τῆς Κορίνθου, ὁ Νιζέτμπεης τῶν Σαλόνων, ὁ Ἀλήμπεης τοῦ Ναυπλίου καὶ ὁ Ἀχμέτμπεης τῆς Κορώνης.⁵⁵ Ὅπως φαίνεται, οἱ τοῦρκοι προεστοὶ κυριαρχοῦσαν στὸν τομέα τῆς προαγορᾶς τῶν δημόσιων εἰσοδημάτων ἐνῶ οἱ πιὸ σημαντικοὶ χριστιανοὶ εἶχαν περιορισθεῖ σὲ μικρὰ μερίδια. Τὴν ὑπεροχὴ τῶν μουσουλμάνων προκρίτων στὸ χῶρο τῶν φορολογικῶν ἐκμισθώσεων ἐξασφάλιζαν οἱ στενές τους σχέσεις μὲ τὴν κεντρικὴ ἐξουσία. Ὁ Κιαμήλμπεης, ὁ σπουδαιότερος καὶ πλουσιότερος ἀγιάνης τοῦ Μοριᾶ, κατεῖχε ἀκόμη τὸ μισθὸ μουκατὰ τῆς Τριπολιτσᾶς καὶ τοῦ Λεονταρίου, τὰ 4/5 τοῦ μουκατὰ τῆς Κορίνθου καὶ ὁλόκληρο τὸν μουκατὰ τῆς Κορώνης καὶ τῆς Μεθώνης.⁵⁶

Οἱ χριστιανοὶ ἄρχοντες γιὰ νὰ ἐξυπηρετοῦν τὶς ἀνάγκες τῆς κοινότητος, ἀναλάμβαναν νὰ δανειστοῦν γιὰ λογαριασμό της ἡ ἀκόμη δάνειζαν οἱ ἴδιοι τὰ κοινοτικὰ ταμεῖα. Κατ' αὐτὴν τὴν ἔννοια ἦταν συγχρόνως χρεῶστες καὶ δανειστὲς καὶ μὲ τὴν τελευταία ιδιότηταμποροῦσαν νὰ πραγματοποιοῦν ὑψηλὰ κέρδη δεσμεύοντας τὴ μελλοντικὴ παραγωγὴ καὶ ζητώντας τὴν ἐξόφληση τὴν ἐποχὴ τῆς συγκομιδῆς, ὅποτε οἱ τιμὲς ἦταν χαμηλές. Οἱ ἐτήσιοι τόκοι κυμαίνονταν ἕως 40%,⁵⁷ μὲ μεγαλύτερη συχνότητα στὸ 20%.⁵⁸ Ἡ οἰκογένεια Δεληγιάννη εἶχε ἀναπτύξει ἔντονη δραστηριότητα στὸν τομέα αὐτό, καὶ κυρίως ὁ Πανάγος. Ὁ ἐτήσιος τόκος μὲ τὸν ὁποῖον δάνειζε ἰδιῶτες ἀλλὰ καὶ κοινότητες τῆς περιοχῆς του ἦταν 20%.⁵⁹ Γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει τὸ ἡθικὸ ἀσυμβίβαστο ποὺ προκαλοῦσε ὁ ρόλος του ὡς φοροεισπράκτορα καὶ ταυτόχρονα ὡς δανειστὴ τῆς κοινότητος, στὰ κατὰστικὰ του εἶχε καταχωρήσει δάνεια στὸ ὄνομα

55. Ἀνδρέας Λόντος, ὁ.π., σ. 249.

56. ΓΑΚ, Γ1α, ὁ.π., ἔγγραφο 82, σ. 1, δημοσιευμένο ἀπὸ τὸν Τάσο Γριτσόπουλο, ὁ.π., σ. 459.

57. Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ Ἀνδρῆκου Νοταρᾶ, πρὸς τὸν ἡγούμενο τῆς μονῆς Ἀγίου Γεωργίου Φενεοῦ: «[...] καὶ μὲ συμπαθῆς ὁποῦ σοῦ κάνω ψιλοὺς λογαριασμούς, ὅτι κανεὶς ὡσὰν ἐμένα δὲν δίδει δανεικὰ τόσον ἐλαφρά. Ἡρώτησε εἰς τὴν Τριπολιτζά, εἰς τὸ Ἄργος, εἰς τὴν Πάτραν, εἰς τὴν Κόρινθον ἀπὸ τριάντα ὡς σαράντα στὰ ἑκατὸν δανεῖζεται ὁ κόσμος [...].», Σταῦρος Κουτίβας, *Οἱ Νοταράδες*, Ἀθήνα 1968, σ. 253. Καὶ ἀκόμη, Ἀνδρέας Λόντος, ὁ.π., σ. 262· Frédéric Thiersch, *De l'état actuel de la Grèce*, τ. 1, Λειψία 1833, σ. 261.

58. Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τῆς οἰκογένειας Δεληγιάννη καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ κατὰστιχο δοσοληψιῶν τοῦ Πανάγου Δεληγιάννη, ὁ.π., καθὼς καὶ τὰ κατὰστιχα τοῦ Ρήγα Παλαμήδη: κατὰστιχο Τριπολιτζᾶς (1814-1818) - πρὸς ταξινόμηση, καὶ κατὰστιχο Κωνσταντινουπόλεως (1818-1820), ΓΑΚ, Γ1α, ὁ.π., ἔγγραφο 109. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὀθωμανικοὺς οικονομικοὺς κανονισμοὺς τῶν ἀρχῶν τοῦ 16ου αἰῶνα, ὁ ἐτήσιος τόκος δὲν ἔπρεπε νὰ ξεπερνᾷ τὸ 20%, Robert Mantran, «La police des marchés de Stamboul au début du XVIème siècle», *Cahiers de Tunisie*, τόμος 4, ἀριθ. 14 (Τύνις 1957) 231.

59. Κατὰστιχο δοσοληψιῶν Πανάγου Δεληγιάννη, ὁ.π.

τῆς γυναίκας καὶ τῆς κόρης του.⁶⁰ Καὶ ἀκόμη εἶχε χρησιμοποιήσει τὸ ὄνομα τοῦ γνωστοῦ δανειστῆ καὶ συγγενῆ του ἀπὸ ἄγχιστεία, Γεώργιου Ταμπακόπουλου,⁶¹ γιὰ δάνειο 10.351 γροσίων ποὺ ὁ ἴδιος εἶχε δώσει τὸν Ἰούνιο τοῦ 1816 στοὺς ἀντιπροσώπους τῆς κοινότητος Καρύταινας.⁶² Ὁ Χαράλαμπος Περρούκας, μέλος τῆς μεγάλης προεστικῆς οἰκογένειας τοῦ Ἄργους, εἶχε δεσμεύσει ἓνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴ σταφιδικὴ παραγωγὴ τοῦ Διακοφτοῦ, καθὼς εἶχε προηγουμένως δανείσει στὴν κοινότητα 36.000 γρόσια.⁶³ Ὡστόσο ὁ Ρήγας Παλαμήδης φαίνεται ὅτι προσδοκοῦσε πολιτικὰ καὶ ὄχι οἰκονομικὰ ὀφέλη ἀπὸ τὶς δανειστικὲς του δραστηριότητες. Δάνειζε συνήθως ἄτοκα ἓνα μικρὸ κύκλο Τούρκων καὶ χριστιανῶν καθὼς καὶ τὴν κοινότητα Μονεμβασίας.⁶⁴ Δὲν εἶναι σπάνιες οἱ περιπτώσεις ποὺ ἡ ἔλλειψη χρημάτων καθιστοῦσε ἀδύνατη τὴν πληρωμὴ τοῦ τόκου ἢ τὴν ἐξόφληση τοῦ χρέους. Τότε οἱ χριστιανοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ τοῦρκοι τοπικοὶ ἄρχοντες ὑποχωροῦσαν μπροστὰ στὸν κίνδυνο τῆς φυγῆς καὶ τῶν ταραχῶν.⁶⁵ Οὔτε ἐπίσης ἦταν ἐξαιρετικὰ σπάνιες οἱ περιπτώσεις ὅπου χριστιανοὶ κοινοτικοὶ ἄρχοντες καταποντίστηκαν ἀπὸ τὸ βάρος τῶν κοινοτικῶν χρεῶν. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ περίπτωση τοῦ Ἀνδρέα Καλαμογδάρτη ποὺ καταχρεώθηκε στὴν προσπάθειά του νὰ βάλει τάξη τὸν Ἰούνιο τοῦ 1820 «εἰς τὸ κοινὸν σαντοῦκι [ταμεῖο]» τῶν Πατρῶν τὸ ὁποῖο «χρεωστοῦσε ἐπέκεινα ἀπὸ εὐδομήντα χιλιάδες»,⁶⁶ καὶ τῶν τριῶν ἀπὸ τοὺς προεστοὺς τῆς Ἀθήνας ποὺ κρεμάστηκαν παραδειγματικὰ τὸ 1789, ἐπειδὴ ἡ κοινότητα ἀδυνατοῦσε νὰ ἐξοφλήσει στοὺς γάλλους ἔμπορους καὶ δανειστὲς 450.000 γρόσια.⁶⁷

Καὶ ἐνῶ οἱ φοροεισπρακτικὲς ἀρμοδιότητες καὶ τεχνικὲς τῶν κοινοτικῶν

60. Στὸ ἴδιο, σ. καταστίχου 5, 13.

61. Εὐτυχία Λιάτα, *Ἀρχεῖα Οἰκογένειας Δεληγιάννη, Γενικὸ Εὐρετήριο*, Ἀθήνα 1992, Γενεαλογικὸ δένδρο.

62. «Δηλοποιοῦμεν ἡμεῖς οἱ ὑποκάτωθεν γεγραμμένοι ὅτι ἐλάβαμεν διὰ ἰδίαν μας χρεῖαν δανειακῶς ἀπὸ τὸν κύρ Γεώργιον Ταμπακόπουλον γρόσια τὸν ἀριθμὸν 10.351: τὰ ὅποια ἄσπρα νὰ τρέχουν μὲ τὸ διάφορόν τους τὰ δέκα δώδεκα τὸν χρόνον [...] 1816: Ἰουνίου: πρώτη Κωνσταντινούπολις, Θεοδωράκης Παπαγιαννόπουλος βεβαιώνω, Μιχάλης Κομιτᾶς βεβαιώνω, Σπήλιος Κουλᾶς βεβαιώνω, Δημητράκης Παπαγιαννόπουλος βεβαιώνω, Νικόλαος Μπουκουρόπουλος βεβαιώνω, Ἀνδρέας ἱερεὺς καὶ Οἰκονόμος βεβαιώνω, Σπύρος Παπαγιαννόπουλος βεβαιώνω, Θανάσης τοῦ Γιώργη βεβαιώνω [...]», «1816: Ἰουνίου: Αἴ: Ἐδωσα τῶν προεστῶν Καρύταινας δάνεια δι' ὁμολογίας, ἐπ' ὀνόματι κύρ Γεώργη Ταμπακόπουλου οἰκονομικήν, ἥντινα ἔδωσα τῷ κυρίῳ Ἀναγνώστη γρόσια 10.351», Ἐταιρεία τῶν Φύλων τοῦ Λαοῦ, Ἀρχεῖο Οἰκογένειας Δεληγιάννη, μέρος III (Λογαριασμοί), φάκελος 1, ὑποφάκελος 4.

63. Ἀνδρέας Λόντος, ὁ.π., σ. 20-22.

64. Βλ. σημ. 58.

65. Βλ. σημ. 45.

66. Ἀνδρέας Λόντος, ὁ.π., σ. 98.

67. Βλ. σημ. 45.

ἀρχόντων ἐξυπηρετοῦσαν ἄμεσα τὶς ἀνάγκες τοῦ κράτους σὲ χρῆμα καὶ σὲ βασιικά εἶδη διατροφῆς (ὑπῆρχαν καὶ οἱ φόροι ἐπὶ τῆς παραγωγῆς σὲ εἶδος γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν ἀνακτόρων καὶ τῶν στρατώνων), οἱ δικαστικές τους ἀρμοδιότητες ἐξυπηρετοῦσαν ἔμμεσα τὴν ἐπιβολὴ τῆς τάξης. Δὲν ἦταν δυνατόν ἄλλωστε, νὰ ἐπιβληθεῖ στοὺς χριστιανικοὺς καὶ ἐβραϊκοὺς πληθυσμοὺς ὁ ἱερὸς μουσουλμανικὸς νόμος καὶ ἰδίως στοὺς τομεῖς τῆς οἰκογενειακῆς κατάστασης καὶ τοῦ κληρονομικοῦ δικαίου. Οἱ ἀρχεϊακὲς πηγὲς μᾶς ἀποκαλύπτουν ὅτι στὴν πράξη οἱ ἀρμοδιότητες τῶν χριστιανῶν ἀρχόντων (ἐκκλησιαστικῶν καὶ λαϊκῶν) στὸν τομέα τοῦ δικαίου ἦταν σὲ μερικές περιπτώσεις εὐρύτερες ἀπὸ αὐτὲς ποὺ μόλις περιγράψαμε καὶ ὅτι τὸ εὖρος τῆς δικαστικῆς τους δικαιοδοσίας δὲν εἶχε τὴν ἴδια ἔκταση οὔτε σὲ ὁλόκληρη τὴν ἐπικράτεια, οὔτε σὲ ὅλη τὴ διάρκειά τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους.⁶⁸

Ὅπως πληροφοροῦμαστε ἀπὸ τὸν «προνομιακὸ ὅρισμό» ποὺ ὁ Σινὰν πασὰς παρέδωσε στοὺς ἄρχοντες τῶν Ἰωαννίνων, οἱ ἐκκλησιαστικὲς ἀρχὲς ἀνέλαβαν ἀμέσως μετὰ τὴν ἄλωση (1430) «τὴν κρίση τὴν ρωμαϊκὴν».⁶⁹ Δηλαδή ἀνέλαβαν νὰ ἐφαρμόσουν στὸ ἐσωτερικὸ τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν τὸ θετικὸ ἀστικὸ δίκαιο τῶν τελευταίων αἰώνων τοῦ βυζαντίου. Ὁ Νομοκάνοντας τοῦ Μαλαξοῦ καὶ ἡ Ἐξάβιβλος τοῦ Ἀρμενόπουλου ἀποτέλεσαν τὶς γραπτὲς πηγὲς αὐτῆς τῆς δικαιοδοσίας.⁷⁰ Στὴν Πελοπόννησο μάλιστα ἡ ἐπικράτηση τῆς Ἐξάβιβλου ἦταν καθολική.⁷¹ Μετὰ δὲ ἀπὸ τὴν πρώτη δημοσίευση τῆς δημόδους μετάφρασης τῆς Ἐξάβιβλου τὸ 1744, ἡ χρῆση της γενικεύθηκε στοὺς χριστιανικοὺς πληθυσμούς.⁷²

Ἡδη ἀπὸ τὸν 17ο αἰώνα, ἐνδεχομένως καὶ ἐνωρίτερα, οἱ νησιωτικὲς κοινότητες παρουσιάζονται περισσότερο αὐτόνομες καὶ στὸν τομέα τοῦ δικαίου. Ἐχουν ἐπεκτείνει τὴ δικαιοδοσία τους στὸ χῶρο τοῦ ποινικοῦ δικαίου, ἄλλοτε παράλληλα μὲ τὴν ἀρμόδια τουρκικὴ ἀρχὴ καὶ ἄλλοτε κατὰ ἀποκλειστικότητα. Τὸ κοινὸν τῆς Μυκόνου ἔχει τὴν ἐξουσία «νὰ διαλέγη κάθε χρόνον νὰ βάζη κρι-

68. Περὶ τῆς δικαιοδοσίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, βλ. Ἐλευθερία Παπαγιάννη, *Ἡ νομολογία τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων τῆς βυζαντινῆς καὶ μεταβυζαντινῆς περιόδου* σὲ θέματα περιουσιακοῦ δικαίου, τ. 1: *Ἑνοχικὸ δίκαιο - Ἐμπράγματο δίκαιο*, Ἀθήνα 1992, τ. 2: *Οἰκογενειακὸ δίκαιο*, Ἀθήνα-Κομοτηνὴ 1997.

69. Κωνσταντῖνος Ἀμαντος, *δ.π.*, σ. 119-120. Τὴ σημασία τοῦ ὅρου «ρωμαϊκὴ κρίσις», ἐξηγεῖ ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ νομομαθὴς Χρύσανθος Νοταρᾶς (ἔτος ἀνάρρησης 1707) στὸ σύγγραμμά του «Προθεωρία εἰς τοὺς νόμους», Πηγελόπη Στάθη, «Χρύσανθου Νοταρᾶ Προθεωρία εἰς τοὺς νόμους», *Μεσαιωνικά καὶ Νέα Ἑλληνικά* 6 (Ἀθήνα 2000) 228-235.

70. Κωνσταντῖνος Ἀρμενόπουλος, *Πρόχειρον νόμων ἢ Ἐξάβιβλος*, ἐπιμ. Κωνσταντῖνος Πιτσάκης, Ἀθήνα 1971, εἰσαγωγὴ Κωνσταντῖνος Πιτσάκης, σ. 4β'-4δ'.

71. Κωνσταντῖνος Πιτσάκης, *δ.π.*, σ. 4ε'.

72. Κωνσταντῖνος Πιτσάκης, «Ἀπὸ τοῦ Ἀρμενοπούλου εἰς τὸν Μοντεχρίστον», *Νεοελληνικὴ Παιδεία καὶ Κοινωνία*, *δ.π.*, σ. 335-337.

τή» (1645),⁷³ ενώ λίγο αργότερα (1647) επεξεργάζεται αναλυτική «ταρίφα» με ποινικές και αγορανομικές διατάξεις.⁷⁴ Τò 1818, τò ε' άρθρο τοῦ νόμου τῆς Ὑδρας ὀρίζει ὅτι «ὁ κατὰ καιρὸν μπὰς κοτζάμπασης δὲν θέλει δυνηθῇ νὰ κρίνῃ ἄνθρωπὸν τινὰ, δι' ἁμάρτημα τινὰ ἐγκληματικόν, ἢ καὶ διὰ χρέος τινά, ἢ καὶ διὰ ὑπόθεσιν τινὰ ἐμπορικὴν, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα θέλει κριθῶσιν ἀπὸ ὅλην τὴν βουλὴν τῶν κατὰ καιρὸν κριτῶν καὶ ἐκ τοῦ ἐγκαθεζομένου αὐτῶν μπὰς κοτζάμπασης. Πᾶσα ἐκδεδομένη ἀπόφασις ἀπὸ τὴν βουλὴν τῶν κατὰ καιρὸν κριτῶν θέλει εἶναι ἀνέκλητος».⁷⁵

Ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰώνα, ἡ ἀνάπτυξη τοῦ ἐμπορίου καὶ ἡ διάδοση τοῦ διαφωτισμοῦ ἄλλαζαν τὶς ἰσορροπίες στὸ ἐσωτερικὸ τῶν κοινοτήτων ποὺ συμμετείχαν σὲ μεγάλα ἐπικοινωνιακὰ δίκτυα. Τò γνωστὸ συνυποσχετικὸ τῆς κοινότητος τῆς Σμύρνης (1785) ἀναγγέλλει τὴ σταδιακὴ ὑποχώρηση τοῦ κύρους τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν ὑπὲρ τῆς δικαιοδοσίας τῶν λαϊκῶν ἀρχόντων.⁷⁶ Στὸ ἐξῆς, στὰ ἀρχιερατικὰ ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια τῆς Σμύρνης συμμετέχουν καὶ οἱ προεστοί, ἐνῶ «τὸ κοινὸν τῆς πολιτείας» ἀποφασίζει αὐτοτελῶς «περὶ ὁποίας δῆποτε ὑποθέσεως κοσμικῆς [...], χωρὶς [οἱ ἀποφάσεις του] νὰ ἀναιροῦνται παρὰ τοῦ ἀρχιερέως, ἐκτὸς τῶν κληρονομιῶν καὶ διαφερομένων ἀνδρογύνων».⁷⁷

Στὴν Πελοπόννησο, παρὰ τὴν κάθετη ἀνάπτυξη τοῦ κοινοτικοῦ συστήματος, οἱ χριστιανοὶ καὶ οἱ τοῦρκοι προεστοὶ φαίνεται ὅτι δὲν συμμετέχουν ἅμεσα στὴν ἀπονομὴ δικαιοσύνης. Ὡστόσο, σὲ μετεπαναστατικὴ ἔκθεση τῶν προκρίτων τοῦ Νησιοῦ (Μεσσήνης) γιὰ τὴν προηγούμενη κατὰσταση, ἀναφέρεται ὅτι «ἦτον δικαστὴς ὁ ἀρχιερεὺς ἡμῶν [...] συνεδριαζόντων καὶ τῶν προεστώτων κατὰ τὴν Ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου».⁷⁸ Ὡς τὸ τέλος τῆς τουρκοκρα-

73. Δημητρίου Γκίνη, *Περίγραμμα ἱστορίας τοῦ μεταβυζαντινοῦ δικαίου*, Ἀθήνα 1966, ἀρ. 110, σ. 117.

74. Στὸ ἴδιο, ἀρ. 134, σ. 127-128.

75. Στὸ ἴδιο, ἀρ. 667, σ. 279.

76. Κωνσταντῖνος Παπαδόπουλος, «Εἰδήσεις περὶ τῆς κοινότητος καὶ τῆς δημογεροντίας Σμύρνης πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 καὶ ἡ τότε κατὰ τόπους ἀνάπτυξις τοῦ κοινοτισμοῦ καὶ χειραφέτησις αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας», *Μικρασιατικὰ Χρονικά* 9 (1961)· Δημήτριος Γκίνης, ὁ.π., ἀρ. 470, σ. 224.

77. Κωνσταντῖνος Παπαδόπουλος, ὁ.π., σ. 13.

78. Ἀναφορὰ 22.12.1833· Κωνσταντῖνος Πιτσάκης, *Πρόχειρον νόμων ἢ Ἐξάβιβλος*, ὁ.π., σ. 4ε' καὶ Δημήτριος Γκίνης, ὁ.π., ἀρ. 901, σ. 348. Ὡστόσο, σχετικὰ μὲ τὶς ἀναφορὰς αὐτὲς ὁ νομοδιδάσκαλος καὶ πολιτικὸς Παῦλος Καλλιγὰς (1814-1896) εἶχε διατυπώσει ἔντονες ἐπιφυλάξεις: «...δὲν ὀνομάζω συλλογὴν ἐθίμων τὴν σειρὰν τῶν μυθολογιῶν, ἢ ὁποία ἐπὶ Μάουρερ ἀπατηλῶς πως συνετάχθη...», *Μελέται νομικαί, πολιτικαί, οἰκονομολογικαί, ἱστορικαί, φιλολογικαί, κλπ. καὶ λόγοι ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει καὶ τῇ Βουλῇ... ἐκδιδόμεναι ὑπὸ Γεωργίου Π. Καλλιγᾶ*, τ. Α', Ἀθήνα 1899, σ. 449. Τὸ παραπάνω παράθεμα ἐπισημαίνεται στὸ ἄρθρο τοῦ Κωνσταντῖνου Πιτσάκη, «Πολιτικὸν νόμον αἴφνης προ-

τίας, σύμφωνα με τις πηγές που έχω συμβουλευθεί, ο ρόλος των χριστιανών προκρίτων της Πελοποννήσου στην άπονομή δικαιοσύνης παραμένει βοηθητικός και εξαντλείται στη μεσολάβηση ανάμεσα στα ενδιαφερόμενα μέρη και τους δύο πόλους της δικαστικής εξουσίας, δηλαδή τις όθωμανικές αρχές (δικαστικές ή διοικητικές⁷⁹) και την εκκλησία. Η μεσολάβηση του Ἀνδρέα Λόντου για τη διευθέτηση ιδιωτικών χρεών για τὰ ὅποια εἶχε ἤδη ἐπιληφθεῖ ὁ ὀθωμανικὴ δικαιοσύνη,⁸⁰ τὰ διαβήματα τοῦ Ρήγα Παλαμήδη πρὸς τὸ Πατριαρχεῖο γιὰ τὴν ἐπιβολὴ ἢ τὴν ἄρση ἀφοριστικῶν,⁸¹ ἀλλὰ καὶ δύο ὑποθέσεις ἀπὸ τὸ Ἱστορικὸ Ἀρχεῖο Ὑδρας ποὺ ἀφοροῦσαν οἰκονομικὲς διαφορὲς στὶς ὁποῖες ἐνέχοντο πελοποννήσιοι, φανερώνουν αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν ἐνδιάμεσο ρόλο.⁸²

Ἡ ἀπουσία τῶν χριστιανῶν προεστῶν ἀπὸ τὶς διαδικασίες προσφυγῆς ποὺ σχολιάζει ὁ Pouqueville συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς περιορισμένης σημασίας τους στὸν τομέα αὐτό.⁸³ Πάντως τόσο οἱ τοῦρκοι ὅσο καὶ οἱ χριστιανοὶ κοινοτικοὶ ἄρχοντες ἀναλάμβαναν τὸ ρόλο τῶν αἵρετῶν κριτῶν σὲ διαφορὲς ἀστικοῦ δικαίου.⁸⁴

κύπτοντα εἰς φῶς ἐξ ἀρχαιολογικῆς ἀνασκαφῆς ἐν τοῖς βυζαντινοῖς χειρογράφοις — Μνήμη Ἀναστασίου Χριστοφίλου», *Digesta* 3 (2000) 76.

79. «Ὁ ἴδιος [ὁ βοῦβόντας] λόγῳ εὐταξίας ἐτιμωροῦσε καὶ τὰ γενόμενα πταίσματα, ἐφυλάκωνεν, ἐπαίδευε διὰ ραβδισμῶν καὶ ἀπολάμβανε παρὰ τῶν πταιόντων διὰ τῆς βίας καὶ προστίματα τινά, πάντοτε ὅμως διὰ ἀνοχῆς τοῦ προεστοῦ καὶ τῆς συναινέσεως αὐτοῦ», Παναγιώτης Παπατσώνης, *ὁ.π.*, σ. 30. Βλ. καὶ παρακάτω, σημ. 86.

80. Ἀνδρέας Λόντος, *ὁ.π.*, σ. 59, 60, 63, 64.

81. Βλ. παρακάτω, σημ. 93, 94.

82. (6 Ὀκτωβρίου 1815, Τριπολιτζά), ὁ καίμακάμης [ἀναπληρωτὴς τοῦ πασᾶ] Μορέως Μουσταφᾶς ζητᾷ μὲ ἐπιστολὴν του πρὸς τὴν κοινότητα Ὑδρας τὴν ἐκδοσὴ «δύο ραγιαδῶν [...ποὺ] κατέφυγον αὐτοῦ καὶ κάμνωσι τὸ ἀλισβερίσι των καὶ ἐκ τούτου προξενεῖται ζημία ἀφόρητος εἰς τὸν ἐνάγοντα». Τὴν ὑπόθεσιν ἀκολουθεῖ συνοδευτικὴ ἐπιστολὴ μὲ τὶς ὑπογραφὰς τοῦ δραγουμάνου Μορέως καὶ τῶν προεστῶν Σωτηρίου Νοταρᾶ, Ἀνδρέα Ζαήμη, Σωτήρου Κουγιᾶ καὶ Νικολάου Περρούκα. Ἀντώνιος Λιγνός, *Ἀρχεῖον τῆς κοινότητος Ὑδρας*, τ. 5 (1813-1837), Πειραιᾶς 1924, σ. 236, 237. Σὲ μία ἄλλη ἐπιστολὴ πρὸς τὴν ἴδια ἀρχὴ καὶ μὲ τὴν ἴδια ἡμερομηνία, ὁ δραγουμάνος Μορέως καὶ οἱ προεστοὶ Ἀνδρέας Ζαήμης, Νικόλαος Περρούκας καὶ Γρηγόριος Παπαφωτόπουλος, ζητοῦν «ἔλεος ὑπομονῆς» γιὰ τὸν «Γιάννην Κοτίνην, Καλαβρυτινὸν κτίσιν [...] ὅστις δὲν ἀρνεῖται τὸ χρέος του, εἰμὴ ὧν ἐν πενίᾳ [...] μὲ τὸ νὰ ἔχη νὰ λαμβάνει 458 γρόσια παρὰ τοῦ κυρ Ἀναγνώστου Γκορογιάννη [...] ἐπικαλεῖται τὴν δικαιοσύνην σας [...]». Ἄν δὲ ὁ κυρ Γκορογιάννης ἀρνεῖται τὸ χρέος του, ἂς ἀποστείλῃ ἕνα τῶν υἱῶν του εἰς τὸ Μέγα Σπήλαιον, νὰ δεχθῇ ἀφορισμὸν [...]. *Στὸ ἴδιο*

83. «Heureux les grecs, qui se contentent de la décision paternelle de leurs évêques, ou de l'arbitrage de leurs amis! car si leur esprit contentieux, les fait recourir au tribunal des cadis ils s'exposent aux amentes et aux vexations de ces magistrats. Ces considérations, ne peuvent cependant empêcher les Moraïtes d'aimer les procès», F. C. H. L. Pouqueville, *Voyage en Morée*, *ὁ.π.*, τ. 1, σ. 350.

84. *Στὸ ἴδιο*, καὶ ἐπίσης Mouradja d'Ohsson, τ. 3, *ὁ.π.*, σ. 232-233 καὶ Δημήτρης Σιάτρας, *Ἑλληνικὰ κοινοτικά δικαστήρια κατὰ τὴν τουρκοκρατίαν*, Βόλος 1997, σ. 48, 49.

Ἡ ἀπόφαση τῶν αἰρετῶν κριτῶν ἦταν νόμιμη καὶ ἐκτελεστή. Σὲ περίπτωση δὲ ποὺ τὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη κατέφευγαν ἐκ τῶν ὑστέρων στὸ δικαστήριο, ὁ δικαστὴς ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἐπικυρώσει τὴν προηγούμενη ἀπόφαση τῶν αἰρετῶν κριτῶν καὶ νὰ ἐπιβλέψει τὴν ἐφαρμογὴ της.⁸⁵ Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε αὐστηρὴ διάκριση ἐξουσιῶν⁸⁶ καὶ ἀκόμη ἐπειδὴ ἰσχυρὰ συστήματα προστασίας διέτρεχαν κάθετα ὁλόκληρη τὴν ὀθωμανικὴ κοινωνία, τὸ γράμμα τοῦ νόμου ὑποχωροῦσε ὑπὲρ μιᾶς πολὺπλοκης καὶ δαπανηρῆς διαδικασίας.

Γιὰ τὶς περιουσιακὲς καὶ ἄλλες διαφορές, οἱ χριστιανοὶ πρόκριτοι ἀπευθύνονταν «διὰ πολλῶν καὶ μεγάλων ἐξόδων»⁸⁷ σὲ ὁλόκληρη τὴ δικαστικὴ καὶ διοικητικὴ ἱεραρχία. Ἀπὸ τὸ κατάστιχο τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ Ρήγα Παλαμῆδη παραθέτω τοὺς τίτλους καὶ τὶς ἀποφάσεις ποὺ κατοχύρωναν μόνο τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ οἰκοπέδου τῆς κατοικίας του στὴν Τριπολιτσά. Εἶναι ἐντυπωσιακὴ ἡ ποικιλία τῶν τίτλων καὶ τῶν «ἀρμόδιων» ἀρχῶν. Ἡ ἴδια ποικιλία ἐπιστρατεύεται γιὰ νὰ κατοχυρώσει κάθε ἓνα ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα περιουσιακὰ στοιχεῖα τῆς οἰκογένειας.

«[...] Τὰ σενέτια τοῦ νταβᾶ τοῦ Γιώργη Κουγιᾶ καὶ παιδιῶν του. Ἐν ἀρζουχάλι τῆς μητρὸς μου μπουγιουντισμένο καὶ ἐπάνω του ἰλάμι γινομένο κἀνοντας χούκιμι ἐπάνω σ' ὅλο τὸ σπίτι ὁποῦ ὁ Γιώργης Κουγιᾶς παρὰ τοῦ ποτὲ Ματθαίου εἶχεν ἀγοράσει χιλᾶφι σερί. Ἐν χοτζέτι μπουγιουντισμένο κατ' ἔννοιαν τοῦ ἰλαμίου. Ἐν ἴσον συνοδικοῦ ὁποῦ οἱ κληρονόμοι τοῦ Γιώργη Κουγιᾶ ἤφεραν κατ' ἑμοῦ καὶ τῆς μητρὸς μου. Ἐν ἐξοφλητικὸν γράμμα τῶν κληρονόμων του, ὅτι ἐπληρώθησαν τὴν τιμὴν τοῦ τόπου των πῆχες ἕως 150 καὶ νταβᾶς πλέον δὲν τοὺς μένει, ἐν χοτζέτι ὁποῦ οἱ αὐτοὶ κληρονόμοι εἰς τὸν μεχκεμὲ τῆς Τριπολιτζᾶς μοῦ ἔδωσαν κἀνοντας κεφιγιε καὶ ἱπρά ἀπὸ τὸν ἄνωθεν τόπον».⁸⁸

Γιὰ τὶς ὑποθέσεις τῶν ραγιαδῶν ποὺ δὲν ἀπασχολοῦσαν τὶς τουρκικὲς ἀρχὲς οἱ χριστιανοὶ ἀρχόντες ἀπευθύνονταν στὴν Πατριαρχικὴ Σύνοδο⁸⁹ ἢ ὁποία

85. Mouradja d'Ohsson, ὁ.π.

86. «Le pacha rendait la justice en personne, il se prononçait sur l'administration, grevait, maculait, faisait pendre ou bastonner; absolvait enfin, car il réunissait tous les pouvoirs», F. C. H. L. Pouqueville, *Voyage en Morée*, τ. 1, ὁ.π., σ. 53. Βλ. καὶ σημ. 79, καθὼς καὶ Μιχαὴλ Οἰκονόμου, ὁ.π., σ. 29. Γιὰ τὶς διοικητικὲς ἀρμοδιότητες τῶν ἱεροδικαστῶν, Ky. Kaldy Nagy, ἄρθρο kâdî, *Encyclopédie de l'Islam*, 2η ἔκδοση, τ. 4, σ. 391-392.

87. Τὴν ἔκφραση χρησιμοποιοῦ ὁ Κανέλλος Δεληγιάννης, ὁ.π., σ. 60.

88. «Κατ' ὄνομα κατάστιχον τῶν σενετίων ὁποῦ εἰς χεῖρας Σιὸρ Χανὲν Πολίτη ἀφῆνω: 1818: Νοεμβρίου: Τριπολιτζᾶ», ΓΑΚ, Γ1β, ὁ.π., ἔγγραφο 186. Ἐξηγῶ τοὺς τουρκικοὺς ὅρους τοῦ κειμένου: *sened*: τίτλος ἰδιοκτησίας, *dava*: δίκη, *arzuhal*: αἵτηση, ἀναφορά, *buyuruldu*: διαταγὴ ὑψηλοῦ ἀξιωματοῦχου πρὸς κατώτερους, *ilâm*: ἀπόφαση δικαστηρίου, γνωστοποίηση, *hüküm*: δικαστικὴ ἀπόφαση, *hilâfi şer'i*: παράνομα, *hüccet*: βεβαίωση, *mehkeme*: δικαστήριο, κἀνοντας *keyfiyye* καὶ *ibra'*: δηλώνοντας ὅτι δὲν συνεχίζουν τὴ διεκδίκηση καὶ ὅτι ἔχουν εἰσπράξει τὴν ἐξόφληση.

89. «Ὁ Πατριάρχης καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως ἦτο ὁ ἀνώτατος κριτὴς τῶν ἐλλήνων τῆς Βασιλευσούσης. (Τοιαύτην εἶχον δύναναι καὶ οἱ ἐπίσκοποι εἰς τὰς ἐπαρ-

μπορούσε να επιβάλει την έσχάτη των εκκλησιαστικών ποινών, δηλαδή τον αφορισμό⁹⁰ αλλά και ποινές κράτησης, όπως «να πέμπη τους ένόχους εις τὸ ναυπηγεῖον (τὸ γνωστὸν κάτεργον) χωρὶς νὰ δίδῃ λόγον. [...] νὰ ἐξορίζῃ τοὺς ένόχους ἢ νὰ τοὺς κλείῃ εις τὰ φρούρια ζητῶν [ὁ Πατριάρχης] τὴν ὑποχρεωτικὴν συγκατάθεσιν τῆς Πόρτας».⁹¹ Οἱ χριστιανοὶ κοινοτικοὶ ἄρχοντες κατέβαλλαν προσπάθειες ὥστε οἱ χριστιανικὲς διαφορὲς νὰ μὴν ἐκδικάζονται ἀπὸ τὰ ὀθωμανικὰ δικαστήρια.⁹² Ὁ Ρήγας Παλαμῆδης, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Μονεμβασίας στὴν Κωνσταντινούπολη, ἀλλὰ καὶ ἀνεπίσημα τῆς Τριπολιτσᾶς λόγω ἐντοπιότητος, ἀπὸ τὸ 1819 ὡς καὶ τὸ 1820, διαπραγματεύεται δύο αφορισμοὺς γιὰ περιουσιακὲς διαφορὲς. Τὸν πρῶτο κατὰ παραγγελία τοῦ προεστοῦ Τριπολιτσᾶς καὶ θεῖου τοῦ Σωτήρου Κουγιᾶ⁹³ καὶ τὸν δεύτερο σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίαις τοῦ προεστοῦ Μονεμβασίας Παναγιωτάκη Καλογερά.⁹⁴ Ὁ περιορισμένος ἀριθμὸς τῶν αφοριστικῶν, δηλώνει ἐνδεχομένως, ὅτι ἡ βαρύτητα τῆς ποινῆς δὲν επέτρεπε τὴν ἀλόγιστη χρῆση τῆς ἀπὸ τὶς κοινοτικὲς ἀρχές.⁹⁵ Αὐτὸ προκύπτει καὶ ἀπὸ τὴν προσεκτικὴ διατύπωση τῆς τελευταίας περιπτώσεως:

«ὅθεν ὁ ρηθεὶς πτωχὸς Παναγιώτης Κράσης ζητᾷ ἕνα συνοδικὸν ἐπιτίμιον φανερόντων ὅτι ἂν ὁ Κυριάκος Κράσης ἐπικρατᾷ δικαίως τὴν κληρονομίαν τοῦ αὐταδέλφου τοῦ Παναγιώτου Κράση, τὴν πατρικὴν καὶ τὴν μητρικὴν του νὰ εἶναι συγχωρημένος καὶ εὐλογημένος. Εἰ δὲ καὶ ἀδίκως τὴν ἐπικρατᾷ καὶ φέρνῃ προφάσεις διαβολικὰς καὶ ἀφορίζεται συνοδικῶς ὁ Κυριάκος Κράσης ἕως οὗ νὰ δώσῃ τοῦ πτωχοῦ Παναγιώτου Κράση τὴν πατρικὴν καὶ μητρικὴν κληρονομίαν ὅπου ἀδίκως τοῦ ἐπικρατεῖ. "Ὅθεν παρακαλῶ αὐθέντα μου νὰ μᾶς ἐβγάλετε ἕνα συνοδικὸν φρικῶδες ἐπιτίμιον».⁹⁶

χίας των). Ἐξετέλει τὰ καθήκοντά του μὲ μίαν Σύνοδον συγκειμένην ἀπὸ τοὺς πρῶτους αὐλικούς του Ἱερωμένους καὶ Λαϊκοὺς. Τὸ δικαστήριον ἤνοιγε δις τῆς ἐβδομάδος μὲ τὴν μεγαλητέραν πομπὴν καὶ ἤσαν ἐπίσης τῆς ἀρμοδιότητός του καὶ πολιτικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ ὑποθέσεις [...]. Τὸ Μέγα Δικαστήριον τῆς Μεγάλης Συνόδου, εἶχε τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν τοῦ ν' ἀποφασίζῃ καὶ ἐκκλησιαστικὰς καὶ κοσμικὰς ὑποθέσεις», Ἰωάννης Φιλήμων, *Δοκίμιον ἱστορικὸν περὶ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας*, Νάυπλιον 1834, σ. 32.

90. Παναγιώτης Μιχαηλάρης, *Ἀφορισμός, ἡ προσαρμογὴ μιᾶς ποινῆς στὶς ἀναγκαιότητες τῆς τουρκοκρατίας*, Ἀθήνα 1997, καὶ Ἀριάδνη Γερούκη, «Ὁ φόβος τοῦ αφορισμοῦ», *Τὰ Ἱστορικά* 5/8 (1988) 53-68.

91. Ἰωάννης Φιλήμων, *ὁ.π.*

92. (1754), Ἐπιστολὴ τοῦ Καπουκεχαγιᾶ τῆς Σύρου πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους προεστούς, Δημήτριος Γκίνης, *ὁ.π.*, ἀρ. 363, σ. 190. (1819), Ἀπόφασις προεστώτων Αἰγίνης, *στο ἴδιο*, ἀρ. 673, σ. 280.

93. ΓΑΚ, Γ1β, *ὁ.π.*, 15 Μαΐου 1819, ἔγγραφο 181.

94. *Στὸ ἴδιο*, 2 Ἀπριλίου 1820, ἔγγραφο 161.

95. Πρόθεση τῶν ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν καὶ τῶν νομοκανονολόγων ἦταν νὰ ἀνακόψουν τὴν εὐρύτατη χρῆση τοῦ αφορισμοῦ κατὰ τὴν τουρκοκρατία. Παναγιώτης Μιχαηλάρης, *ὁ.π.*, σ. 138. Τὴν ἄποψη αὕτῃ ἐνδεχομένως νὰ συμμερίζονταν καὶ οἱ κοινοτικὲς ἀρχές οἱ ὁποῖες, οὕτως ἢ ἄλλως, ἐπιτελοῦσαν ἐνδιάμεσους καὶ ἐξισορροπητικοὺς ρόλους.

96. ΓΑΚ, Γ1β, *ὁ.π.*, 2 Ἀπριλίου 1820, ἔγγραφο 161.

Τὸ Νοέμβριο τοῦ 1820, ὁ Ρήγας Παλαμῆδης ἀναλαμβάνει νὰ μεσολαβήσει ὥστε νὰ ἐκδοθεῖ συγχωρητικὸ γιὰ τὸν ἀφορισμὸ ποὺ εἶχε ἐπιβληθεῖ σὲ ὁλόκληρο τὸ χωριὸ Βάτικα, μετὰ τῇ δολοφονίᾳ ἑνὸς ἱερωμένου.⁹⁷ Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσηί ὁ ἀφορισμὸς τιμωρεῖ ἔγκλημα ποινικοῦ χαρακτήρα, ἐνδεχομένως κατ' ἐξάιρεση (ἢ παράλληλα πρὸς τὴν ποινὴ τοῦ ἱεροδικαστηρίου), ἐπειδὴ θιγόμενο μέρος εἶναι ἡ ἐκκλησία.⁹⁸ Ἡ ὀθωμανικὴ δικαιοσύνη ἐπεμβαίνει μόνον κατόπιν καταγγελίας⁹⁹ σὲ ἐγκλήματα ποὺ δὲν θίγουν τὸ δημόσιο, ὡστόσο, καμία διάταξι τοῦ ποινικοῦ κώδικα¹⁰⁰ καὶ τῶν προνομιακῶν ὁρισμῶν δὲν παραχωρεῖ δικαιώματα ποινικῆς δικαιοδοσίας στίς ὑπόδουλες κοινότητες. Σὲ μία ἄλλη περίπτωση ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα σὲ μουσουλμάνο κάτοχο 300 στρεμμάτων γῆς στὴν Στεμνίτσα καὶ ἕναν ἀπὸ τοὺς θεῖους τοῦ Παλαμῆδη ρυθμίζεται ὑπὲρ τῆς πρώτης μὲ πατριαρχικὴ ἐπιστολὴ καὶ συνοδικὸ ἐπιτίμιο.¹⁰¹ Παρατηροῦμε δηλαδή τὸ ἐξῆς παράδοξο, ἡ ἐκκλησία διευθετεῖ διαφορὰ ἀνάμεσα σὲ χριστιανὸ καὶ μουσουλμάνο, γεγονὸς ποὺ θέτει σὲ ἀμφισβήτηση τὴν ἐκτελεστικὴ δύναμη τῶν ὀθωμανικῶν ἀρχῶν, τουλάχιστον σὲ θέματα περιορισμένης σημασίας. Ἴσως θὰ ἦταν ὀρθότερο νὰ θεωρήσουμε ὅτι ἡ ἀπονομὴ δικαιοσύνης στὴν ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία ρυθμίζεται ἀπὸ σαφεῖς ἀρχές καὶ κανόνες, ὑπόκειται ὅμως στοὺς συσχετισμοὺς τῶν δυνάμεων καὶ τῶν συγκυριακῶν συμφερόντων τῆς κρατικῆς μηχανῆς. Τὰ παραδείγματα ποὺ προηγήθηκαν ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ ἐπιβεβαιώνουν.

Ἡ ἀπονομὴ δικαιοσύνης στὸν Μοριά ἐπιχειρεῖται μὲ διάφορους τρόπους καὶ διακανονισμοὺς ἀνάμεσα στοὺς φορεῖς τῆς ἐξουσίας. Τὰ ἀδικήματα καταλήγουν συχνά, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ «ἡ Στατιστικὴ τῆς ἐπαρχίας Μονεμβασίας», σὲ πρόστιμα ποὺ ἐπιβάλλονται ἀπὸ τὸν βοεβόδα σὲ ὁλόκληρη τὴν κοινότητα,¹⁰² καθὼς στίς περιπτώσεις ποὺ δὲν ἐξιχνιάζονται λειτουργεῖ ἡ συλλογικὴ εὐθύνη τῶν κοινοτήτων. Καὶ αὐτὸ γιατί, ὅπως παρατηρεῖ ὁ Rouqueville, οἱ κοινοτικὲς αὐθεντίες (ἢ σωστότερα οἱ συλλογικὲς ἀλληλεγγυότητες) ὀφείλαν νὰ τὰ εἶχαν ἀποτρέψει.¹⁰³ Οἱ χρηματικὲς ποινὲς ἦταν διαδεδομένες καὶ προ-

97. Στὸ ἴδιο, 25 Νοεμβρίου 1820, ἔγγραφο 160.

98. Σύμφωνα μὲ τὸ βυζαντινὸ δίκαιο, «ἡ Ἐκκλησία εἶχε γενικὴ δικαιοδοσία ὡς πρὸς τοὺς κληρικούς», Ἐλευθερία Παπαγιάννη, *Ἡ νομολογία τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων...*, ὅ.π., τ. 1, σ. 1.

99. Mouradja d'Ohsson, ὅ.π., σ. 249 καὶ Ἀντώνης Ἀναστασόπουλος, Ἐλένη Γκαρὰ, «Ὁθωμανικὲς ἀντιλήψεις περὶ ἐγκλήματος καὶ τιμωρίας», *Μνήμων* 21 (1999) 39.

100. Mouradja d'Ohsson, ὅ.π., σ. 236-281.

101. ΓΑΚ, Γ1β, ὅ.π., ἔγγραφο 186.

102. Στατιστικὴ Μονεμβασίας, ὅ.π., σ. 49/74, 58/83· Ἐλένη Μπελιᾶ, ὅ.π., σ. 111-112.

103. «Les villages sont en entier responsables des assassinats qui se commettent sur leur territoire: on présume toujours qu'ils auraient pu l'empêcher», F. C. H.

βλέπονταν από την ποινική νομοθεσία.¹⁰⁴ Στην ουσία οι ποινές αυτές ικανοποιούσαν τα ενδιαφερόμενα μέρη που ανήκαν στην κορυφή της διοικητικής και κοινωνικής ιεραρχίας και γι' αυτό είχαν γενικευθεί. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θεσμοθετούσαν ταξικές ανισότητες στην άπονομή της δικαιοσύνης, καθώς δεν είχαν όλοι, και ιδιαίτερα οι αγροτικοί πληθυσμοί, τη δυνατότητα να ανταποκριθούν στην τελική «τιμή» του εγκλήματος, είτε το είχαν διαπράξει, είτε είχαν κριθεί υπεύθυνοι σύμφωνα με την αρχή της συλλογικής ευθύνης. Όπως μάλιστα πληροφορεί ο Mouradja d'Ohsson η «τιμή του αίματος», δηλαδή του φόνου, ήταν καθορισμένη στην αντίστοιχη αξία των 100 καμηλών.¹⁰⁵ Αν υπολογίσουμε, όμως, ότι τις παραμονές της επανάστασης ένα από τα καλύτερα άλλογα κόστιζε περίπου 500 γρόσια,¹⁰⁶ ενδέχεται το πρόστιμο που πλήρωσαν οι Δεληγιανναίοι στην περίπτωση που αναφέρεται παρακάτω να ανταποκρίνεται σε μία συμβιβαστική τιμή.¹⁰⁷ Αποτελεί όμως μόλις το 28% της συνολικής σχετικής δαπάνης. Το 1768 ολόκληρο το χωριό Μπεζάνι στη Μονεμβασία έβαλε τη γη του υποθήκη για να ξεπληρώσει 15.000 γρόσια, πρόστιμο για το φόνο ενός μουσουλμάνου στην περιοχή του.¹⁰⁸

Παρότι λοιπόν οι χρηματικές ποινές ήταν καθορισμένες, η διοίκηση και οι δικαστικές αρχές έπωφελούνταν από τα υπέρογκα πεσκέσια, το θιγόμενο μέρος προσπαθούσε να αποσπάσει ύψηλη αποζημίωση, και οι «πλούσιοι» ένοχοι απαλλάσσονταν από την εκτέλεση, τη φυλάκιση και τις σωματικές ποινές. Και επειδή οι εμπλεκόμενες εξουσίες είχαν συμφέρον να εισπράξουν όπωσδήποτε και την ποινή και τα πεσκέσια, αλλά και να αποσοβήσουν τον κίνδυνο ταραχών και αντιποίνων, προωθούσαν συμβιβαστικές λύσεις. Κόστος είχαν επίσης και οι διαδικασίες άπονομής δικαιοσύνης από τις χριστιανικές αρχές, όπως και

L. Pouqueville, *Voyage en Morée*, β.π., τ. 1, σ. 239. Με μία πρώτη ματιά, η αρχή της συλλογικής ευθύνης βρίσκεται σε αντίθεση με την όθωμανική αντίληψη της χριστιανικής εκπροσώπησης που περιγράψαμε προηγουμένως (βλ. σημ. 31). Η έννοια της συλλογικής ευθύνης ενδέχεται να προκύπτει από την ισλαμική αντίληψη περί θρησκευτικής κοινότητας (στά τουρκικά cemaat) και από το δεσμευτικό χαρακτήρα που έχει για τα μέλη της η κοινότητα αυτή, Louis Gardet, *L'Islam. Religion et communauté*, Παρίσι 1967.

104. «la peine pécuniaire ou le prix du sang consiste dans la valeur de cent chameaux et la peine expiatoire dans l'affranchissement d'une esclave musulmane», Mouradja d'Ohsson, β.π., σ. 243, και σ. 251. Είναι προφανές ότι μουσουλμάνους σκλάβους μπορούσαν να έχουν μόνο οι μουσουλμάνοι άρχοντες.

105. Στο ίδιο.

106. «1818: Ίουνιού 23: σημειώ τα όσα εξ υποθέσεων όσπιτίου λαμβάνω [...] από τον ίδιο δια το άτι του μακαρίτου γρόσια 500 [...] 1819: Ίουλίου 30: από την πώλησιν άτίου γρόσια 500», Έταιρεία Φίλων του Λαού, Άρχεΐο Δεληγιάννη, β.π., ΙΙΙ (Λογαριασμοί), φάκελος 1, υποφάκελος 6, έγγραφο 4.

107. Βλ. παρακάτω, σημ. 109, 110.

108. Στατιστική Μονεμβασίας, β.π., σ. 49/74. Έλένη Μπελιώ, β.π., σ. 106.

όλες οι προεστικές διαμεσολαβήσεις. Για όσους δὲν είχαν νὰ πληρώσουν ὑπῆρχε ὁ δρόμος τῆς καταχρέωσης.

Οἱ Δεληγιανναῖοι, κατηγορούμενοι γιὰ ἡθικὴ αὐτουργία σὲ φόνους Τούρκων στὴν Ἀλωνίσταινα κατὰφεραν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸν κατατρεγμὸ τῶν συγγενῶν, καταβάλλοντες σ' αὐτοὺς εἴκοσι χιλιάδες γρόσια.¹⁰⁹ «Καὶ οὕτω μᾶς ἔδωσαν ἐγγυητὰς ἑπτὰ ἀγάδες πρώτης τάξεως καὶ ἓν ἐπίσημον δικαστικὸν ἔγγραφο, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἔχουν καμίαν ἀπαίτησιν ἀπὸ ἡμᾶς διὰ τὸν φόνον τῶν τέκνων τους. Ἐξοδεύσαμεν δὲ εἰς τὸν βεζύρην, εἰς τὸν κιαχαγιάμπην, εἰς τὸν μουμπασίρην, εἰς τὸν βοϊβόδαν, καδὴν, εἰς τοὺς μπέηδες καὶ ἀγάδας καὶ λοιπούς, διὰ τὴν προστασίαν καὶ συνδρομὴν τὴν ὁποῖαν μᾶς ἔδωκαν ὑπὲρ τὰς πεντήκοντα χιλιάδες γρόσια».¹¹⁰ Οἱ Παπατσωναῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀντίδικοί τους, κάθε φορὰ πὺς σύρονταν στὰ δικαστήρια μὲ τὴν κατηγορία (ἢ τὴν πρόφαση) καταχρήσεων κατέβαλλαν ἀστρονομικὰ ποσά.¹¹¹

Κατάχρηση χρηματικῶν ποινῶν ἐπισημαίνει «ἡ Στατιστικὴ Μονεμβασίας» μὲ σκοπὸ τὴν ἰδιοποίησιν χριστιανικῶν γαιῶν.¹¹² Ὁ Ρήγας Παλαμίδης στὴ Στατιστικὴ Τριπολιτῆς ἀναφέρει ἓναν ἰδιότυπο ὅσο καὶ καταχρηστικὸ τρόπο ἀπονομῆς δικαιοσύνης: «Ὁ Χαμουτζὰ πασάς, δηλαδὴ ὁ κύριος τοῦ χωρίου, ὅποτε ἀπόκτησε τὸ χωρίον τοῦτο [Βουνὸ] μὲ τὰ λοιπά, ἀπόκτησε καὶ 10.000 πρόβατα, τὰ ὁποῖα χρονολογοῦνται ὡς ἐξ ἀδικημάτων. Ἦτοι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ οἱ πταίνοντες ἔμενον τακτικῶς νὰ τοῦ χρεωστοῦν τόσα πρόβατα κεφιλιτικά».¹¹³

Σὲ αὐτὲς τὶς συνθήκες οἱ χριστιανοὶ καὶ οἱ Τούρκοι κοινοτικοὶ ἄρχοντες, ὡς φορεῖς τοπικῆς ἐξουσίας ἢ ὡς διαμεσολαβητὲς πρὸς τοὺς ἐπίσημους φορεῖς τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας ἐπηρέαζαν τὴν ἀπονομὴ δικαιοσύνης. Ὁ Σουλεϊμὰν Πενάχ Ἐφέντη, κατηγορεῖ τοὺς μοραῖτες ἀγιάνηδες ὡς κακόβουλους καὶ στρεψοδίκες, ἐπεὶ διὰ διατηροῦσαν μόνιμα ψευδομάρτυρες στὰ δικαστήρια.¹¹⁴ Ἀλλοῦ

109. Κανέλλος Δεληγιάννης, *ὁ.π.*, σ. 89.

110. *Στὸ ἴδιο*.

111. Παναγιώτης Παπατσώνης, *ὁ.π.*, σ. 32-34.

112. «Τῆς πλεονεξίας ταύτης τὸ κέρδος ἔφερε τοὺς Τούρκους εἰς τόσῃν κατάχρησιν, ὥστε ἕκαστος ἐπροσπάθει μὲ ὅποιονδῆποτε τρόπον νὰ περιπλέξῃ τὸν Ἕλληνα εἰς μικρὸν χρέος πρὸς αὐτὸν καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ὀλίγην γῆν τὴν ὁποῖαν τυχὸν ἐβλεπε νὰ ἔχῃ ὁ Ἕλλην [...] πολλοὶ ἐβιάζοντο μὲ αἰτίαν μικρὰν ἐγκλήματος καταδικαζόμενοι νὰ πωλῶσιν τὴν γῆν τὴν ὁποῖαν ἐπεθύμουν δυνατοὶ Τούρκοι [...]», Στατιστικὴ Μονεμβασίας, *ὁ.π.*, σ. 51/76· Ἐλένη Μπελιᾶ, *ὁ.π.*, σ. 107.

113. ΓΑΚ, Γ1α, *ὁ.π.*, Μητρόπολις Τριπολιτζά, «Χωρία καριγιέδες», σ. καταστίχου, 133, 134, [κεφιλιτικά: ὡς ἐγγύηση].

114. Süleyman Penah Efendi, «Mora ihtilâli Tarihçesi veya Penah Efendi Mecmuası», *Türk Tarih Vesikaları* 10 (Κωνσταντινούπολη 1942-1943) 316 καὶ Νεοκλῆς Σαρρῆς, *Προεπαναστατικὴ Ἑλλάδα καὶ Ὁσμανικὸ κράτος, ἀπὸ τὸ χειρόγραφο τοῦ Σουλεϊμὰν Πενάχ Ἐφέντη τοῦ Μοραῖτη*, Ἀθήνα 1993, σ. 260.

καταγγέλλει ότι οι ραγιάδες δεν έπρεπε να φυλακίζονται στα κονάκια των άγιάνηδων.¹¹⁵

Η πιό σημαντική αλλά έμμεση συμμετοχή των χριστιανικών κοινοτήτων του Μοριά στη διαδικασία άπονομής δικαιοσύνης και τις αποφάσεις των δικαστικών αρχών, ήταν το προνόμιό τους να επιλέγουν και η υποχρέωσή τους να συντηρούν τον καθή της έπαρχίας. Είδαμε ότι τουλάχιστον από το 1645 «το κοινόν της Μυκόνου» είχε το δικαίωμα αυτό.¹¹⁶ Ένα κείμενο του 1796, περιέγραφε ανάμεσα στα άλλα προνόμια της έπαρχίας Πατρών «το δικαίωμα των ραγιάδων να εκλέγουν (και να συντηρούν) τον καθή και τον βοεβόδα της πόλης».¹¹⁷ Ο γάλλος πρόξενος της Κορώνης Taitbout, σημειώνει σε έπιστολή του (7/10/1788) ότι η πόλη της Καλαμάτας αποτελούσε «ένα είδος άριστοκρατικής δημοκρατίας ύποταγμένης στο Σουλτάνο, στο όνομα του όποιου άπονέμει δικαιοσύνη ένας καθής που επιλέγεται από την έλληνική κοινότητα και η όποια κάθε χρόνο αγοράζει το άξίωμα αυτό για όποιον θεωρεί κατάλληλο».¹¹⁸ Ακόμη και αν ύποθέσουμε ότι οι δύο αυτές περιοχές άπολάμβαναν ιδιαίτερο καθεστώς άυτονομίας,¹¹⁹ η έπαρχία Μονεμβασίας —περιοχή με ισχυρή τουρκική μειονότητα, «κάστρο βασιλικό»,¹²⁰ όπως τη χαρακτηρίζει ο τουρκος προεστός της Μουσταφά μπέης, Χασάνμπεη Ζαδές— είχε επίσης το δικαίωμα να επιλέγει τον δικαστή της.

Παρόλα αυτά στην *Encyclopédie de l'Islam*, περιγράφεται μια πολύ άσστηρή διαδικασία διορισμού των ιεροδικαστών.¹²¹ Και έδω όπως και σε άλλες περιπτώσεις (μερικά παραδείγματα είδαμε προηγουμένως), η όθωμανική νομιμότητα δεν έβρισκε την άκριβή της έφαρμογή στην πράξη. Είναι πολύ πιθανό,

115. Süleyman Penah Efendi, *ό.π.*, σ. 317 και Νεοκλής Σαρρής, *ό.π.*, σ. 262.

116. Βλ. παραπάνω, σημ. 73.

117. Σπύρος Άσδραχάς, *Έλληνική Κοινωνία και Οικονομία τη' και ιθ' αιώνες*, Άθήνα 1982, σ. 166.

118. Archives Nationales de France, *ό.π.*, ύποσειρά BI-473, φ. 169 ν.

119. Για το ιδιαίτερο καθεστώς της Πάτρας: Σπύρος Άσδραχάς, *ό.π.*, σ. 166, 167· για την άυτονομία της Καλαμάτας: «L'administration de Calamata est entre les mains des Grecs qui présentent à la simple approbation du vizir la nomination des chefs qu'ils se choisissent [...] ils n'ont parmi eux des Turcs qu'un voïvode et quelques janissaires qui sont plutôt leurs stipendiés que leurs maîtres puisqu'ils peuvent les faire révoquer»: F. C. H. L. Pouqueville, *Voyage de la Grèce*, τ. 6, Παρίσι 1826-1827, σ. 49.

120. Γράμμα προς τον Ρήγα Παλαμήδη, με άφορμή την μετακίνηση του άνεπιθύμητου καθή Άλή μπέη, (βλ. και παρακάτω σημ. 124): «[...] αποφασίσαμε μυστικά όπού να του δοθί ένας τόπος και να έλθι από το κρατεόν δοβλέτι ένας μαζούς τζαούσις [ειδικός άπεσταλμένος] να ντόν σικόσι από έδω και να ήνε το νέφι [έξορία] του εις άλαργινόν τόπον διά να ήσιγάσι ένα βιλαέτι και να μι χαλάσι ένα κάστρον βασιλικόν [...]», ΓΑΚ, Γ1β, *ό.π.*, 2 Άπριλίου 1820, έγγραφο 161.

121. Ky. Kaldy Nagy, *άρθρο kâdî*, *ό.π.*, σ. 391.

οί χριστιανικές κοινότητες να προμηθεύονταν τις πράξεις διορισμού των κριτών κανονικά υπογεγραμμένες από τους αρμόδιους αξιωματούχους και σε αυτές να συμπλήρωναν τα όνόματα που προτιμοῦσαν. Κατά την ὕστερη τουρκοκρατία τὰ ὀθωμανικά ἀξιώματα, ὅπως καὶ τὴν ἐκμίσθωση δημόσιων εἰσοδημάτων, ἀποκτοῦσε ὁ πλειοδότης.¹²² Στὴν περίπτωση μάλιστα τῶν ἱεροδικαστῶν ὑπῆρχαν τόσοι πολλοὶ ὥστε τὸν 17ο αἰώνα παρουσιάζονταν 10 ὑποψήφιοι σὲ ἀναμονή γιὰ κάθε θέση.¹²³ Ἡ κατάσταση αὐτὴ διευκόλυνε τὴν ἐπιλογή τῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν, ἡ σπουδαιότητα ὅμως τοῦ ρόλου τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας προκαλοῦσε τὴν ἐπέμβαση τῆς ἀντίπαλης μερίδας τῶν κοινοτικῶν ἀρχόντων ποὺ προσπαθοῦσαν μὲ τὴ σειρά τους νὰ τοποθετήσουν τὸν δικαστὴ τῆς προτίμησής τους.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀλληλογραφία τοῦ Παναγιωτάκη Καλογερᾶ πρὸς τὸν Ρήγα Παλαμῆδη, τοῦρκοι καὶ χριστιανοὶ πρόκριτοι τῆς Μονεμβασίας εἶχαν συμφωνήσει γιὰ τὸ διορισμὸ «τοῦ σοφολογιώτατου Χουσεῖν Ἐφένδη Λεονταρίτη, ὡσὰν ὁποῦ ὁ κόσμος ὅλος εἶχε μεγάλην εὐχαρίστησιν» καὶ εἶχαν ἤδη ἐξασφαλίσει 6 μηνιάτικα [...]. πλὴν ὁ σκύλος ὁ Μισὲ Ἀνδρέας ἐπῆρε εἰδῆσιν ὅτι τὰ ἀηλίκια¹²⁴ τῆς Μονοβασῆς τὰ ἔχει ὁ κύρ Σπύρος Ταμπακόπουλος, καὶ τὸ φανερώνει τοῦ ἐπάρατου Ἀλῆ μπέη ἐδικοῦ μας ὁποῦ ἦτον ἐκεῖσε εἰς Τριπολιτζάν, καὶ πηγαίνει καὶ τοὺς παίρνει τοὺς μουρασελέδες καὶ τοὺς στέλνει ἐδῶ τοῦ Ἐμῆν Ἐφένδη ὁποῦ ἦτον εἰς τοὺς πρώτους χρόνους καδῆς. Καὶ τοῦ στέλνει καὶ ὑψηλὸν μπουγιουρντί. Καὶ εὐθὺς ὁ κόσμος ὅλος λαμβάνει μεγάλην ταραχὴν...».¹²⁵ Εἶναι λοιπὸν φανερό, ὅτι στὴν Πελοπόννησο τουλάχιστον ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 18ου αἰώνα ὁ διορισμὸς τοῦ καδῆ ἀνῆκε στίς ἐπιχειρησιακές δυνατότητες τῶν προκριτῶν, ἀλλὰ, λόγῳ τῆς σημασίας του, ἀποτελοῦσε μία ἀκόμη ἀπὸ τίς αἰτίες προστριβῶν τῶν ἀντίπαλων χριστιανικῶν κομμάτων.

Στὰ πλαίσια τῆς ὑποχρέωσης τῶν τοπικῶν ἀρχόντων νὰ διατηροῦν τὴν τάξη στίς περιοχές τους καὶ νὰ ἐξασφαλίζουν τὴν ὁμαλότητα τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀσφάλεια τῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς, ἐπέβλεπαν ἢ συντηροῦσαν ἓνα διαφορετικὸ, ἀνάλογα μὲ τίς περιστάσεις καὶ τίς δυνατότητές τους, ἀριθμὸ ἐνόπλων. Οἱ χριστιανοὶ ἄρχοντες διόριζαν σὲ κάθε ἐπαρχία ἓνα σῶμα ἀπὸ 10 ἕως 15 ἑνοπλοὺς μουσουλμάνους, καθὼς καὶ τὸν ἀρχηγό τους, τὸν μπουλούκμπασι (bölük başı), ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸν βοεβόδα.¹²⁶ Διόριζαν ἐπίσης σὲ κά-

122. Yuzo Nagata, ὁ.π., σ. 30 καὶ Μιχαὴλ Οἰκονόμου, ὁ.π., σ. 27.

123. Ἄρθρο kâdi, ὁ.π.

124. Σὲ ἐπιστολὴ τοῦ Παναγιωτάκη Καλογερᾶ: «...στεῖλε μας τὰ ἀηλίκια ἥτοι τοὺς μουρασελέδες (mürasele)...», δηλαδὴ μερικὸς μηνιαίους (aylık) μισθοὺς τοῦ καδῆ. ΓΑΚ, Γ1β, ὁ.π., 23 Ἰουνίου 1820, ἔγγραφο 154.

125. ΓΑΚ, Γ1β, ὁ.π., 2 Ἀπριλίου 1820, ἔγγραφο 161.

126. Ἀνδρέας Μάμουκας, *Τὰ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος συμβάντα, ἥτοι συλλογὴ τῶν περὶ τὴν ἀναγεννωμένην Ἑλλάδα συνταχθέντων πολιτευμάτων, νόμων καὶ ἐπι-*

θε έπαρχία τούς κάπους, «'Αστυνομία Διοικητική, κινητή και μεταβατική», έπανδρωμένη από χριστιανούς ένοπλους, «[...] Έπαγρυπνοῦσα μὴ γίνη τις κλοπή διὰ ρήξεως, [...] ἢ ζωοκλοπή, υπεύθυνος νὰ ἀνακαλύπτῃ τούς κλέπτας καὶ τὰ κλοπιμαῖα, καὶ ταῦτα μὲν νὰ ἀποδίδῃ εἰς τούς κυρίους, τούς δὲ συλλαμβανομένους κλέπτας εἰς τὴν ἀρχήν».¹²⁷ Γνωρίζουμε ὅτι οἱ Πλαπουταῖοι ἦταν κάποι στὴν ὑπηρεσία καὶ τὴν προστασία τῆς οἰκογένειας Δεληγιάννη, «ἐπὶ κεφαλῆς 60 ἀνδρῶν κατὰ πρῶτον».¹²⁸ Κατὰ τὸ 1800, οἱ Κολοκοτρωναῖοι εἶχαν διορισθεῖ ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Δεληγιάννη κάποι στὴν περιοχὴ Λεονταρίου καὶ Καρύταινας.¹²⁹ Οἱ χριστιανοὶ προύχοντες εἶχαν παράλληλα τὸ δικαίωμα νὰ συνοδεύονται γιὰ τὴν ἀσφάλειά τους ἀπὸ 10-15 ένοπλους.¹³⁰ Οἱ ένοπλες φρουρὲς τῶν χριστιανῶν προκρίτων ἦταν ἀνάλογες μὲ τὴν οἰκονομικὴ τους δύναμη. Ὁ Ρήγας Παλαμῆδης ἀναφέρει ὅτι ὁ πατέρας του, Δραγουμάνος Γιαννάκης Παλαμῆδης εἶχε φρουρὰ 60 ἀνδρῶν.¹³¹ Ὁ Κανέλλος Δεληγιάννης μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ οἰκογένειά του «εἶχε πάντοτε 15-20 ἀνθρώπους ὅπλισμένους καὶ ἐπέκεινα τῶν τριακοσίων ἐν περιπτώσει ἀνάγκης».¹³² Ἡ πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ προστασία τῶν χριστιανῶν προυχόντων σὲ ένοπλα χριστιανικὰ σώματα εἶχε ὅπωςδῆποτε μεγάλη σημασία γιὰ τὴν ἐξέγερση τοῦ '21, ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀπὸ αὐτὴν γιὰ τὰ Ὁρλωφικά.

Καὶ ἐνῶ σὲ ὁλόκληρη τὴν αὐτοκρατορία οἱ ἀγιάνηδες ὀφείλαν τὴ μεγάλη τους δύναμη στὰ ένοπλα σώματα ποὺ συντηροῦσαν καὶ στὶς μεγάλες δυνάμεις ποὺ ἔστελναν στὰ μέτωπα τῶν πολέμων, στὴν προεπαναστατικὴ Πελοπόννησο —ὅπως διαβεβαιώνει κατηγορηματικὰ καὶ ἡ τουρκικὴ σχετικὴ βιβλιογραφία— οἱ τοῦρκοι προύχοντες ἦταν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄσχετοι μὲ τὴ στρατιωτικὴ ζωή.¹³³ Ὡστόσο, θὰ ἦταν σκανδαλώδης ὑπερβολὴ νὰ δεχτοῦμε ὅτι συντηροῦσαν μικρότερες δυνάμεις ἀπὸ αὐτὲς τῶν χριστιανῶν. Τὴ «στρατιωτικὴ ὑπεροχὴ» τῶν χριστιανῶν ὑπαινίσσεται ὁ Κανέλλος Δεληγιάννης, ὅταν γράφει στὰ Ἀπομνημονεύματά του ὅτι ὁ παπποὺς τοῦ Κιαμήλμπεη, Χαλήλμπεης, «πλου-

σῆμων πράξεων ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1833, τ. 11, Ἀθήνα 1852, σ. 314· Κανέλλος Δεληγιάννης, ὁ.π., σ. 69.

127. Μιχαὴλ Οἰκονόμου, ὁ.π., σ. 43. Γενικὰ γιὰ τὸν θεσμό τῶν κάπων, Γιάννης Βλαχογιάννης, *Οἱ κλέφτες τοῦ Μωριά 1715-1821*, Ἀθήνα 1935, σ. 28-29 καὶ Βασίλης Παναγιωτόπουλος, «Νέα στοιχεῖα περὶ τοῦ θεσμοῦ τῶν κάπων ἐν Πελοποννήσῳ», *Δελτίον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας τῆς Ἑλλάδος* 11 (1956) 78-85.

128. Κανέλλος Δεληγιάννης, ὁ.π., σ. 75.

129. Στὸ ἴδιο.

130. Στὸ ἴδιο, σ. 45.

131. Ἀθανάσιος Φωτόπουλος, «Οἱ Δραγουμάνοι τοῦ Μορέως», *Journal of Oriental and African Studies* 1 (Ἀθήνα 1989) 79.

132. Κανέλλος Δεληγιάννης, ὁ.π., σ. 70.

133. Βλ. σημείωση 26.

σιώτατος και κατέχων την πρώτην θέσιν παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ τὴν φιλίαν τῶν λεγομένων κλεπτῶν, διὰ νὰ συστείλῃ τὴν κατ' αὐτοῦ αὐθάδειαν τῶν Ἀλβανῶν» μετὰ τὰ Ὀρλωφικά.¹³⁴

Γιὰ τὶς στρατιωτικὲς τοῦ ὑπηρεσίης στὴν καταστολὴ τῆς ἐξέγερσης τοῦ 1770 εἶχε διακριθεῖ ὁ ἀγιάνης Μεθώνης Ἰμάμ Ἰμπραήμ. Ὄταν μάλιστα καταδικάστηκε τὸ 1773 σὲ φυλάκιση στὸ κάστρο τῆς Κορίνθου γιὰ καταχρήσεις καὶ ὑπερβολικὴ καταπίεση τῶν ραγιαδῶν, ἀφέθηκε ἐλεύθερος χάρις στὶς ὑπηρεσίης ποὺ εἶχε προηγουμένως προσφέρει στὸ κράτος.¹³⁵ Σὲ ὁλόκληρη τὴν αὐτοκρατορία, ἡ κεντρικὴ διοίκηση ὑποχωροῦσε μπροστὰ στὴν οἰκονομικὴ καὶ τὴ στρατιωτικὴ δύναμη τῶν μουσουλμάνων τοπικῶν ἀρχόντων. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο στὰ τέλη τοῦ 18ου - ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰώνα, οἱ τοπάρχες τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ρούμελης παρέμεναν ἀσύδοτοι καὶ ἀνεξάρτητοι.¹³⁶ Παρὰ τὸ μεγάλο πλοῦτο τους, οἱ μουσουλμάνοι προύχοντες τῆς Πελοποννήσου δὲν μπόρεσαν ποτὲ νὰ συντηρήσουν ὑπολογίσιμες στρατιωτικὲς δυνάμεις. Μία ἀπὸ τὶς αἰτίες τῆς ἀδυναμίας τους ἦταν ὁ χαμηλὸς μουσουλμανικὸς πληθυσμὸς.

Μέχρι τώρα προσπαθήσαμε νὰ παρακολουθήσουμε παράλληλα τὸ ρόλο τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν μουσουλμάνων ἀρχόντων στοὺς τομεῖς ποὺ εἶχε ἡ ὀθωμανικὴ διοίκηση, στοὺς μὲν χριστιανούς παραχωρήσει, στοὺς δὲ μουσουλμάνους ἀναγκαστικὰ ἐκχωρήσει, γιὰ νὰ διευκολύνει καὶ στὶς δύο περιπτώσεις τὴ λειτουργία τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ. Στὴ συνέχεια θὰ ἐπιχειρήσουμε νὰ προσδιορίσουμε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς θρυλούμενης αὐτονομίας τους ἐπαναλαμβάνοντας σχηματικὰ τὶς συνθῆκες ποὺ ὀριοθετοῦσαν τὸν τομέα δράσης τους.

Ὁ ἐκφυλισμὸς τῆς σημασίας τῶν τιμαρίων ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰώνα, ἡ ὑποχώρηση δηλαδὴ αὐτοῦ τοῦ στρατιωτικοῦ καὶ συγχρόνως οἰκονομικοῦ μηχανισμοῦ, ποὺ διαπερνοῦσε συνεκτικὰ ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ἐνίσχυσε τὴν τοπικὴ οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἐξουσία ποὺ ἐκπροσωποῦσαν οἱ τοπάρχες. Ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰώνα οἱ τιμαριωτικὲς γαῖες εἶχαν ἐνταχθεῖ στὸ σύστημα τῶν ἰσοβίων (*malikâne*) ἢ ἐτησίων (*mukata'a*) ἐκμισθώσεων καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο εἶχαν περάσει στὸν ἔλεγχο τῶν μουσουλμάνων, κυρίως, τοπικῶν ἀρχόντων.¹³⁷ Οἱ ἀγιάνηδες συγκέντρωσαν τόση δύναμη, ὥστε, ὅταν τὸ 1771, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ρωσο-τουρκικῶν πολέμων, ὁ

134. Κανέλλος Δεληγιάννης, ὁ.π., σ. 28.

135. Yuzo Nagata, ὁ.π., σ. 92.

136. Βλ. σημείωση 11.

137. Yuzo Nagata, ὁ.π., σ. 79. Καὶ ἓνα ἐλληνικὸ παράδειγμα: «Τιμάριον Βερβένης, σπαθία ἄγνωστα εἰς τὸν μουκατὰν Ναυπλίου ὅλον. Ἐφθάσε δὲ νὰ πωληθῇ ἀπὸ γρόσια 8.000 ἕως 16 ἀπὸ τοὺς κατὰ καιρὸν βοῖβοδάδες Ναυπλίου», ΓΑΚ, Γ1α, ὁ.π., Ἐπαρχία Ἀγίου Πέτρου, σ. καταστήχου 51.

μεγάλος βεζύρης Μουχσίν Ζαδὲ Μεχμέτ Πασὰς κάλεσε γενική επιστράτευση, παρουσίασαν 30.000 στρατιῶτες, ἐνῶ οἱ σπαχήδες μόνο μερικές χιλιάδες.¹³⁸

Ὡστόσο καὶ ὁ μηχανισμὸς τῶν τιμαρίων ἀλλὰ καὶ ἡ αὐξανόμενη δύναμη τῶν τοπαρχῶν ἐγγράφονται στὴν ἴδια θεμελιακὴ καὶ ἀναγκαστικὴ ἐπιλογὴ τοῦ ὀθωμανικοῦ συστήματος νὰ παραχωρεῖ μέρος τῆς οἰκονομικῆς καὶ ἐξουσιαστικῆς διαχείρισης στὶς τοπικὲς αὐθεντίες. Σὲ αὐτὸν τὸ χῶρο, τῆς διαχείρισης τῆς ἐξουσίας κατὰ παραχώρηση, λειτουργοῦσαν ἀναγκαστικὰ καὶ οἱ χριστιανικὲς κοινοτικὲς αὐθεντίες καὶ σὲ αὐτὸν ἀνέπτυσαν τὴ σχετικὴ αὐτονομία τους. Στὰ πλαίσια αὐτῶν ἀκριβῶς τῶν λειτουργιῶν ποὺ ἐξυπηρετοῦσαν σταθερὲς ἀλλὰ καὶ συγκυριακὲς ἀνάγκες τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας ἀναπτύχθηκε ἡ αὐτονομία τῶν τοπικῶν ἀρχόντων ἀλλὰ ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ ἀσύδοτη ἀνεξαρτησία τῶν «ντερέμπέδων» (κατὰ λέξη: κύριοι τῶν κοιλάδων)¹³⁹ τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀποκαλοῦνται στὰ τεκμήρια τῆς ἐποχῆς. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ αὐτονομία τῶν τοπικῶν ἀρχόντων, μουσουλμάνων καὶ χριστιανῶν, καλλιεργήθηκε στὸ χῶρο ποὺ ἡ ὀθωμανικὴ κεντρικὴ διοίκηση εἶχε σκόπιμα ἐκχωρήσει γιὰ λόγους οἰκονομίας τοῦ συστήματος. Γι' αὐτό, σὲ τελευταία ἀνάλυση, ἡ αὐτονομία τῆς τοπικῆς ἐξουσίας παρέμενε σχετικὴ καὶ ὑπὸ τὴν αἵρεση τῆς κεντρικῆς διοίκησης. Λιτὰ ἀλλὰ εὐστοχα ὁ Παναγιώτης Παπατσώνης σημειώνει, ὅτι «καὶ ὁ πασιὰς ὡς καὶ Σουλτάνος ὑπέβλεπε τοὺς δυνατοὺς καὶ ἤθελε νὰ τοὺς ἐβγάινει ἀπὸ τὴν ἀράδα. Τοιοῦτον μέτρον γενικὸν εἶχε παντοῦ».¹⁴⁰

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ μετακίνηση τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοὺς τιμαριῶτες στοὺς τοπάρχες δυσκόλευε τὸν ἔλεγχο τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας στὴν περιφέρεια. Ἡ ὀθωμανικὴ διοίκηση γιὰ νὰ ἐλέγξει τὴ δύναμη τῶν τοπαρχῶν κατέφευγε σὲ ἐπιδέξιους χειρισμοὺς πολιτικοῦ χαρακτήρα. Ὅπως παρατηροῦν μὲ τὴν ἴδια γλαφυρότητα ὁ καθέννας στὴ γλώσσα του, ὁ Μιχαὴλ Οἰκονόμου καὶ ἕναν αἰῶνα ἀργότερα, ὁ τοῦρκος ἱστορικὸς Uzuncarşılı,¹⁴¹ «οἱ Τοῦρκοι», δηλαδή ἡ διοίκηση, παραχωρώντας τὴν εὐνοιά τους πότε στὸν ἕναν καὶ πότε στὸν ἄλλον τοπικὸ ἀρχοντα τῆς ἴδιας εὐρύτερης περιοχῆς «ἔλαιον καὶ θεῖον ἔρριπτον

138. Yuzo Nagata, *ὁ.π.*, σ. 78.

139. J. M. Mordtmann - B. Lewis, ἄρθρο *derebey*, *Encyclopédie de l'Islam*, *ὁ.π.*, τ. 2, σ. 213-214, καὶ Ἰωάννης Φιλήμων, *Δοκίμιον Ἱστορικὸν περὶ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας*, *ὁ.π.*, σ. 115-121. Ἡ κατὰ λέξη ἀπόδοση τοῦ ὅρου μᾶς παραπέμπει στὴν τουρκικὴ ἰδιοκτησία τῶν εὐφορων γαιῶν.

140. Π. Παπατσώνης, *ὁ.π.*, σ. 51.

141. «...âyan kavgaları esnasında ... hükümet taziya tut tavsana kaç siyasetini takip ediyor», [ὅσον ἀφορᾷ στὶς ἀντιπαλότητες τῶν ἀγιάνηδων, ἡ κυβέρνησις ἀκολουθοῦσε τὴν πολιτικὴ τῆς ἀναζωπύρωσης τῶν ἔριδων. Κατὰ λέξη μετάφραση: ἡ κυβέρνησις σταματοῦσε τὸ κυνηγόσκυλο καὶ κυνηγοῦσε τὸ λαγό], İsmail Hakkı Uzuncarşılı, *Meşhur Rumeli âyanlarından Tirsinikli İsmail Yillik oğlu Süleyman ve Alemdar Mustafa Paşa*, Κωνσταντινούπολη 1942, σ. 7.

ἐπιτηδείως εἰς τὸ πῦρ τῶν τοιούτων ἐρίδων». ¹⁴² Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ ὀθωμανικὴ διοίκηση ἐφαρμόζοντας τὴν πολιτικὴ τακτικὴ τοῦ «διαίρει καὶ βασιλεύει», κατόρθωνε νὰ ἐπιβλέπει καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ ἀπομακρύνει βίαια τὶς ἰσχυρότερες τοπικὲς αὐθεντίες, ἐξασφαλίζοντας, καὶ σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωσι, οἰκονομία δυνάμεων.

Φονικοὶ ἀνταγωνισμοὶ ποὺ προκαλοῦσε ἡ χρυσοφόρος εὐνοία τῶν ἀρχῶν, ¹⁴³ ἔκαναν τοὺς τοπάρχες νὰ ἀλληλοσπαράσσονται ¹⁴⁴ καὶ νὰ σύρονται στὰ δικαστήρια κατηγορούμενοι γιὰ καταχρήσεις. ¹⁴⁵ Ἀπὸ τὶς θανατικὲς καὶ χρηματικὲς ποινὲς καὶ ἀπὸ τὰ πεσκέσια μόνον ὁ κρατικὸς μηχανισμὸς ὠφελεῖτο. Σὲ συνθήκες, λοιπόν, διαρκοῦς ἀστάθειας οἱ τοπικοὶ ἄρχοντες ὀφείλαν νὰ ἐξυπηρετοῦν ταυτόχρονα τὰ συνήθως συγκρουόμενα συμφέροντα τῆς κεντρικῆς διοίκησης, τῆς κοινότητος καὶ τοῦ ἑαυτοῦ τους. Στὴν Πελοπόννησο οἱ χριστιανικὲς προυχοντικὲς οἰκογένειες καὶ σὲ μικρότερο βαθμὸ οἱ ἀντίστοιχες μουσουλμανικὲς ¹⁴⁶ εἶχαν ὑποστῇ τὶς τραγικὲς συνέπειες αὐτῆς τῆς πολιτικῆς. Προεπαναστατικὰ ὁ ἀποκεφαλισμὸς τοῦ Σωτηράκη Λόντου (1813) καὶ τοῦ γερο-Δεληγιάννη (1816) εἶχε βυθίσει στὸν πανικὸ τοὺς χριστιανοὺς πρόκριτους ἀλλὰ καὶ τοὺς χριστιανικοὺς πληθυσμούς. ¹⁴⁷ Στὴν οὐσία ἐπρόκειτο γιὰ ἀμοιβαία ἐξόντωση τῶν ἡγετῶν τῶν ἀντίπαλων χριστιανικῶν φατριῶν. Στὰ ἀπομνημονεύματα καὶ τὰ ἀρχεῖα τῶν προεστῶν οἱ τοπικὲς ἀντιπαλότητες ἐμπλέκουν Τούρκους καὶ χριστιανοὺς σὲ μία πάλι ποὺ καταλήγει, μερικὲς φορὲς, στὸν ἀφανισμό καὶ διαποτίζει μὲ φόβο τὴν πολιτικὴ ἀλλὰ καὶ τὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν προυχόντων καὶ τῶν οἰκογενειῶν τους. ¹⁴⁸

142. Μιχαὴλ Οἰκονόμου, *ὁ.π.*, σ. 28.

143. Ἐνα παράδειγμα, Παναγιώτης Παπατσώνης, *ὁ.π.*, σ. 31, 32. Καὶ ἀκόμη ἡ περίπτωση τοῦ Σωτηράκη Λόντου, ὁ ὁποῖος θεωρήθηκε εὐνοημένος ἀπὸ τὴν ἡγεμονία στὴν Πελοπόννησο τοῦ Βελῆ πασᾶ καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ προστάτη τοῦ ἀποκεφαλίστηκε.

144. Ἡ περίπτωση Σωτηράκη Λόντου καὶ Γέρο Δεληγιάννη, καὶ ἀκόμη Παναγιώτης Παπατσώνης, *ὁ.π.*, σ. 31-34, 41-44.

145. Παναγιώτης Παπατσώνης, *ὁ.π.*

146. Εἶναι γνωστὸς ὁ κατατρεγμὸς τοῦ Λαλαίου (ἢ Χοτομανζαδὲ) Ἀλὴ Φαρμάκη ἀπὸ τὸν Βελῆ πασᾶ κατὰ τὰ ἔτη 1806 καὶ 1807, στὸ ἴδιο, σ. 39, 40, καὶ Κανέλλος Δεληγιάννης, *ὁ.π.*, σ. 51-56. Κατὰ τὸ 1762 ἔχει ἐπίσης ἀναφερθεῖ ἀποκεφαλισμὸς στὸ Ναύπλιο πέντε μουσουλμάνων προυχόντων τοὺς ὁποῖους οἱ χριστιανοὶ ὁμολογοῖ τοὺς «ἐκατόρθωσαν καὶ τοὺς ἀπέδειξαν ἐνόχους πολλῶν ἐγκλημάτων», Κανέλλος Δεληγιάννης, *ὁ.π.*, σ. 19-21. Ὅμως μετὰ τὰ Ὀρλωφικὰ δὲν ἔχουν καταγραφεῖ ἀντίστοιχοι κατατρεγμοὶ στὶς μεγάλες μουσουλμανικὲς μοραϊτικὲς οἰκογένειες. Ἰσως καὶ αὐτὸ νὰ ὀφείλεται στὴ συγκυρία καὶ κυρίως στὸ μειονοτικὸ χαρακτῆρα τοῦ μουσουλμανικοῦ πληθυσμοῦ στὴν Πελοπόννησο.

147. Κανέλλος Δεληγιάννης, *ὁ.π.*, σ. 70, 73· Παναγιώτης Παπατσώνης, *ὁ.π.*, σ. 44, 50· John Alexander, *ὁ.π.*, σ. 489, 491-493, 498-504.

148. Ἐνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀπὸ δύο ἐπιστολὲς τοῦ Σωτήρου Κουγιᾶ πρὸς τὸν ἀνηψιὸ του, Ρήγα Παλαμῆδη: «...Τὸ γράμμα διὰ τὸν ἐνδοξον Ἰτζέτμπεη ἐφένδη δὲν

Τόσο οί χριστιανοί όσο και οί μουσουλμάνοι κοινοτικοί άρχοντες καταγγέλλονται με την ίδια σφοδρότητα ως σκληροί, άρπαγες και καταχραστές από τις σύγχρονες με αυτούς πηγές.¹⁴⁹ Με τις ίδιες κατηγορίες οδηγούνται συχνά από την όθωμανική δικαιοσύνη στην έξορία, τόν οικονομικό άφανισμό και τόν θάνατο. Οί κατηγορίες αυτές προβάλλονται κατά κανόνα από τις αντίπαλες προσετικές φατρίες που ύπερισχύουν συγκυριακά, αλλά και αυτές βρίσκονται με τη σειρά τους, σε μια άλλη πολιτική ίσορροπία, για τους ίδιους λόγους κατηγορούμενες.¹⁵⁰ Οί κοινοτικοί άρχοντες λειτουργούν ως μέλη του συστήματος, στη θέση και τους ρόλους που ή όθωμανική διοίκηση είχε μεν παράχωρήσει, αλλά που ποτέ δέν έπαψε να έποπτεύει. Με άλλα λόγια λειτουργούν ως παράγοντες συνέχειας και διατήρησης του συστήματος. Στην αντίθετη περίπτωση ύφίστανται τις συνέπειες των παραβάσεών τους. Είναι πολλά τά παραδείγματα των ίσχυρων αγιάνηδων της Άνατολής που έξοντώθηκαν με την ποινή της δήμευσης και του άποκεφαλισμού.¹⁵¹

Με την τακτική του «διαίρει και βασίλευε», ή όθωμανική έξουσία είχε επιβάλει, όπως είδαμε, συνθήκες διαρκούς άνασφάλειας στις κοινοτικές αύθεντίες, μουσουλμανικές και χριστιανικές, και με αυτόν τόν τρόπο είχε επιτύχει να άποδυναμώνει τις ίσχυρές τοπικές έξουσίες. Βαλκανικές πηγές βεβαιώνουν, ότι αυτή άκριβώς ή διαδικασία προσδιόριζε την έναλλαγή των «ίσχυρων» σε τοπικό επίπεδο¹⁵² και έτσι καταρρίπτουν τόν μύθο των έλεύθερων εκλογών

ήξεύρω άν τόν έδωσες και άν έγραψε του εξαδέλφου του περι ήμων. "Οτι έγώ πάντα εύρίσκομαι εις τόν φόβον του με τόν να τόν έπότησαν οί ενάντιοι. Παρακάλεσε τον να γράψη περι έμου του πολυχρονίου Κιαμήλμπεη Έφένδη, ώσαύτως του πολυχρονίου Άλήμπεη Έφένδη να ειμαι εις τόν ναζάρι [να με έχουν υπόψη] τους, ότι από τόν φόβον μου ώσαν Έβραϊος κάθουμαι κλεισμένος εις τόν σπίτι μου», ΓΑΚ, Γ1β, Τριπολιτζά, 20 Ιουλίου 1819, έγγραφο 179. «Διά τά έξοδα του φερμανίου ... ει μεν στοχάζεσαι ότι μπορούν να γενούν έως διακόσια ή τρακόσια γρόσια τόν πολύ, τότε ακολουθας την ζήτησιν και τόν ενεργεις, ει δε δια περισσότερα ως λείψη. Κρέμομαι από την άπόφασιν του Άγίου Θεού και ως γενή τόν θέλημά του, επειδή τόν ζευγολατείον τόν έπούλησα του Τζαμπή Έφένδη, τόν σπίτι του Μουσταφάμπεη και σήμεραν πουλώ και τά άμπέλια επειδή έστεναχωρήθηκα πολλά και διά τά καθημερινά έξοδα», στο ίδιο, Τριπολιτζά, 1 Μαΐου 1918, έγγραφο 178.

149. Mouradja d'Ohsson, *ό.π.*, τ. 3, Παρίσι 1828, σ. 384· F. C. H. L. Pouqueville, *Voyage en Morée*, τ. 1, *ό.π.*, σ. 107· Μιχαήλ Οικονόμου, *ό.π.*, σ. 28, 29.

150. Π. Παπατσώνης, *ό.π.*, σ. 33, 34, 43-50, 52.

151. Δέν γλίτωσαν από την ποινή αυτή ούτε οί περίφημοι Kara Osmanoglu της Σμύρνης, Yuzo Nagata, *ό.π.*, σ. 16, 32. Περισσότερα για τις τύχες των αγιάνηδων της Άνατολής, Yücel Özkaya, *ό.π.*, σ. 667-714.

152. Yücel Özkaya, *ό.π.*· Yuzo Nagata, *ό.π.*, σ. 84, 92-93· Vera Mutaftchieva, «L'institution de l'*ayanlık* pendant les dernières décennies du XVIIIe siècle», *Etudes Balkaniques* 1-2 (Σόφια 1965) 233-247· Παναγιώτης Παπατσώνης, *ό.π.*, σ. 42, 43· Άνδρέας Λόντος, *ό.π.*, σ. 5-8, 39-40.

των κοινοτικών αρχόντων που διατυπώθηκε στα πρώτα μετεπαναστατικά κείμενα και την παραδοσιακή ιστοριογραφία.¹⁵³

Ἡ ἐλεύθερη ἐκλογή τῶν τοπικῶν ἀρχόντων υποστηρίχθηκε ἐπειδὴ συνήθως ἡ ἐπίσημη ὀθωμανικὴ ἐξουσία ἐπιδείκνυε οὐδετερότητα στὸ διορισμὸ τους. Ἐπειδὴ, δηλαδή, διόριζε αὐτοὺς ποὺ προτείνονταν ἀπὸ τὶς προσετικὲς φατρίες ποὺ ὑπερίσχυαν, μὲ ἄλλα λόγια, αὐτοὺς ποὺ ἐπέβαλλαν οἱ συγκυριακὲς ἰσορροπίες τῶν τοπικῶν ἐξουσιῶν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πολλὰ παραδείγματα τῶν αἱματηρῶν πολιτικῶν ἀνταγωνισμῶν γιὰ τὰ ὁποῖα μᾶς πληροφορεῖ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία,¹⁵⁴ ὁ Μιχαὴλ Οἰκονόμου ἀναπαριστᾷ μὲ σαφήνεια τὶς συνθηκὲς καὶ ἐξηγεῖ τὸ χαρακτήρα τῶν «ἐλευθέρων» κοινοτικῶν ἐκλογῶν:

«Εἰς αὐτοὺς [τοὺς Κοτζαμπάσιδες] ἐκλεγόμενους ἐλευθέρως ἀπὸ τὸν ραγιά, ἄνευ ἐπεμβάσεως τῶν Τούρκων, ἀνετίθετο ὁ κανονισμὸς καὶ ἡ διανομὴ τῶν φόρων, μετρίων τὸ κατ' ἀρχάς».¹⁵⁵ «Περὶ δὲ τῶν καταχρηστικῶς καὶ κεκαλυμμένως εἰς ταῦτα [τὰ δευτέρια ἢ τὸν τότε συντασσόμενον φορολογικὸν ὀνομαστικὸν κατάλογον] ἐγγραφομένων καὶ προστιθεμένων, οὐδεὶς καὶ γνωρίζων ἐτόλμα νὰ λάβῃ θέσιν ἀντιπολιτεύσεως, νὰ κάμῃ παρατηρήσεις ἢ ἀποκαλύψῃ τι, ἀποφεύγων τὴν ἀναπόφευκτον διὰ τοῦτο προγραφὴν καὶ καταδρομὴν, ἐπὶ δὲ τῶν σπουδαιότερων καὶ τὰ ὑψηλότερα ἀφορώντων πρόσωπα, ἐὰν ὁ φιλονεικῆσας δὲν ἐπρόφθανε νὰ γίνῃ αὐτεξόριστος, ἐγένετο ἀνάρπαστος, ἐρρίπτετο εἰς τὰς φυλακάς, κατετρέχετο καὶ ἐπὶ διαφόροις συκοφαντίαις ἐτιμωρεῖτο, ἐζημιούτο καὶ ἐπτωχύνετο, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ τῆς ζωῆς του ἐστερεῖτο. Διότι ἡ τότε ἀντιπολίτευσις ἐσήμεινε κίνδυνον περὶ τῶν ὧλων».¹⁵⁶

Συνοψίζοντας μποροῦμε νὰ ἐπαναλάβουμε ὅτι ἡ θρυλούμενη αὐτονομία τῶν κοινοτικῶν ἀρχόντων περιοριζόταν στὸ χῶρο ποὺ ὀριοθετοῦσε ἡ ὀθωμανικὴ νομιμότητα. Ὁ ρόλος τῶν κοινοτήτων ἀναπτύχθηκε ἐντὸς τῶν ὁρίων ποὺ ἔθεσε τὸ ὀθωμανικὸ κράτος γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ μόνιμα ἀλλὰ καὶ τὰ συγκυριακὰ συμφέροντα τῆς κεντρικῆς καὶ τῆς τοπικῆς διοίκησης. Ἡ καταβολὴ τῶν τακτικῶν καὶ ἑκτακτῶν φόρων, τῶν τακτικῶν καὶ ἑκτακτῶν ἐξόδων τῆς διοικητικῆς ἱεραρχίας καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῆς τάξεως ἀποτελοῦσαν τὸν τεράστιο χῶρο μέσα στὸν ὁποῖο οἱ κοινοτικὲς ἀθροιστικὲς ἀνέπτυσαν τοὺς ρόλους τους. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι οἱ ρόλοι αὐτοὶ ὑπηρετοῦσαν τὴν ὀθωμανικὴ διοίκηση καὶ τοὺς παραγωγικοὺς μηχανισμοὺς ποὺ αὐτὴ ἡ τελευταία εἶχε ἐπιβάλλει. Μὲ ἐξαίρεση τὰ Ὀρλωφικά,¹⁵⁷ καθόλη τὴν περίοδο τῆς β' τουρκοκρατίας οἱ χριστιανοὶ

153. Frédéric Thiersch, *De l'Etat actuel de la Grèce*, τ. 1, Λειψία 1833, σ. 17· Ἀνδρέας Μάμουκας, *Τὰ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος συμβάντα*, ὁ.π., σ. 314, 326-327· Νικόλαος Μοσχοβάκης, *Τὸ ἐν Ἑλλάδι Δημόσιον Δίκαιον ἐπὶ Τουρκοκρατίας*, Ἀθήνα 1882, σ. 81, 83-84· Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος, *Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους*, τ. 5, 2ο μέρος, Ἀθήνα 1925, σ. 116.

154. Βλ. παραπάνω, σημ. 152.

155. Μιχαὴλ Οἰκονόμου, ὁ.π., σ. 22.

156. *Στὸ ἴδιο*, σ. 25, 26.

157. Ἡ συμμετοχὴ τῶν χριστιανῶν προσετῶν στὴν ἐξέγερση φαίνεται ὅτι ἦταν περιορισμένη, Κωνσταντῖνος Σάθας, *Τουρκοκρατούμενη Ἑλλάς*, ὁ.π., σ. 481-486· Μιχαὴλ

κοινοτικοί ἄρχοντες ὑπάκουαν στοὺς νόμους καὶ στὰ ἔθιμα τῆς ὀθωμανικῆς ἐξουσίας. Παράλληλα ὅμως συνετέλεσαν στὴ διατήρηση τῆς συνοχῆς τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν καὶ συνέβαλαν στὴ διατήρηση τῆς συλλογικῆς μνήμης. Ἡ λειτουργία τῶν χριστιανικῶν κοινοτικῶν σχολείων, τῶν ὁποίων τὰ ἔξοδα καταγράφονται στὰ κοινοτικά κατάστιχα καὶ τίς προεστικές ἀναφορές,¹⁵⁸ ἀποτελοῦν μία πολὺ χαρακτηριστικὴ ἐνδειξὴ γιὰ τὴ σημασία τῆς χριστιανικῆς κοινοτικῆς ὀργάνωσης πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ αὐτοπροσδιορισμοῦ καὶ τῆς συγκρότησης ἐθνικῆς συνείδησης. Ὡστόσο, οἱ χριστιανοὶ προύχοντες εἶχαν σαφὴ συνείδηση τῆς ἐθνικῆς τους ἰδιαιτερότητας¹⁵⁹ παρὰ τίς ἀκραῖες καὶ πολὺ δημοφιλεῖς ἀπόψεις ποὺ ὑποστηρίζουν τὸ ἀντίθετο.¹⁶⁰ Εἶναι γνωστὸ ὅτι κατὰ τὴν περίοδο τῆς ὀθωμανικῆς κατάρκτησης, οἱ χριστιανικὲς κοινοτικὲς ἀθροιστικὲς ἀποτελοῦσαν τὴ μοναδικὴ κοσμικὴ ἡγετικὴ ὁμάδα τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν.

Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, τὰ Ἀπομνημονεύματα τῶν χριστιανῶν προκρίτων¹⁶¹ γραμμένα γιὰ νὰ ἐξυμνήσουν τὸ κύρος τῶν οἰκογενειῶν τους καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὰ Ἀπομνημονεύματα τῶν ἀγωνιστῶν ποὺ ἐστιάζουν στὴ συμβολὴ τῶν τελευταίων στὴν ἐξέγερση τοῦ '21, καθὼς καὶ οἱ περιγραφὲς τῶν περιηγητῶν καὶ τῶν δυτικῶν παρατηρητῶν¹⁶² ἐπηρεασμένες κυρίως ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ διαφωτισμοῦ, ὑποστηρίζουν δύο ἀπόλυτα ἀντιθετικὲς καὶ διχοτομικὲς ἀπόψεις σχετικὰ μὲ τὸ χαρακτήρα τῆς προεστικῆς λειτουργίας. Γιὰ τοὺς μὲν, οἱ προύχοντες φέρονται ὡς «ἄνθρωποι μεγαλόνοες, φρόνιμοι, μὲ πολλὴν ἱκανότητα, μὲ μεγάλην φιλοπατρίαν καὶ ἀρχὰς ἀναλλοιώτους [...] ἄνθρωποι ἀπτόητοι [...] φόβητρα τῶν ἐπισήμων Τούρκων, μπέηδων καὶ ἀγάδων, καύχημα τῶν τότε ἀδυνάτων χριστιανῶν»,¹⁶³ γιὰ τοὺς δὲ ἀποτελοῦν, σύμφωνα μὲ τὸν πολὺ γνωστὸ χαρακτηρισμὸ τοῦ Μιχαὴλ Οἰκονόμου, «Τουρκολάτραις ἢ Τούρκους ἀπεριτμήτους».¹⁶⁴ Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι γιὰ ἓνα μεγάλο διάστημα εἶχε καθιερωθεῖ ἡ διχοτομικὴ αὐτὴ ἀξιολόγησις τῶν προεστικῶν ρόλων, οἱ ἀρχαιακὲς πηγὲς ἀποκαλύπτουν σταδιακὰ μιὰ πολὺ πρὸ σύνθετη λειτουργία ἐνσωματωμένη στὶς δομὲς τῆς κυρίαρχης κοινωνίας.

Οἰκονόμου, ὁ.π., σ. 31-34· Süleyman Penah Efendi, ὁ.π., τ. 1/2, σ. 65-80, τ. 8, σ. 153-160, Κωνσταντινούπολη 1942, μεταφρασμένο στὸ βιβλίο τοῦ Νεοκλῆ Σαρρῆ, ὁ.π., σ. 174-206.

158. ΓΑΚ, Γ1α, ὁ.π., ἔγγραφο 82, σ. 4, σ. 7.

159. Χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ συμβουλευτικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Σωτήρου Κουγιᾶ πρὸς τὸν Ρήγα Παλαμῆδη ποὺ βρισκόταν στὴν Κωνσταντινούπολη: «...Ἡ ἀφεντιά σου αὐτοῦ πρόσεχε νὰ μὴν προσκυνήσης καὶ νὰ μὴν πέσης καὶ εἰς ἄτοπα πράγματα», ΓΑΚ, Γ1β, ὁ.π., Τριπολιτσά, 20 Ἰουλίου 1819, ἔγγραφο 179.

160. Βλ. παραπάνω, σημ. 149.

161. Γιὰ παράδειγμα, τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Κανέλλου Δεληγιάννη καὶ τοῦ Παναγιώτη Παπατσώνη, ὁ.π.

162. Βλ. παραπάνω, σημ. 149, Mouradja d'Ohsson καὶ F. C. H. L. Pouqueville.

163. Κ. Δεληγιάννης, ὁ.π., σ. 24.

164. Μ. Οἰκονόμου, ὁ.π., σ. 29.